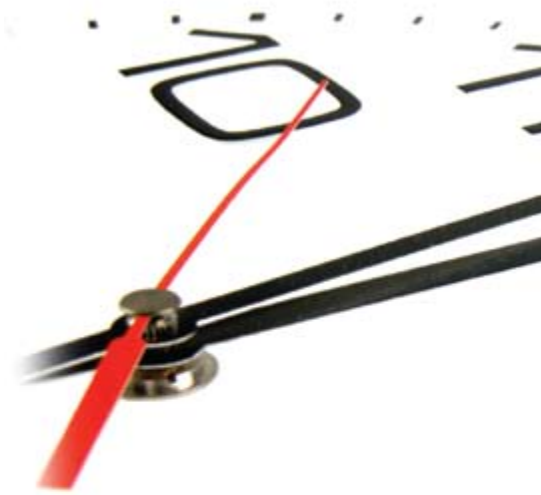

PĂZITORUL

Adevărului

Ediție specială 7 - 16 decembrie 2007

Crestinismul practic

- ♦ **Sindromul laodicean**
Singura noastră speranță stă în recunoașterea adevăratei naturi a acestei boli. 4
- ♦ **„Cumpără de la Mine aur”**
Acest aur reprezintă credința și dragostea lui Hristos combinate. 8
- ♦ **Ce înseamnă a fi neprihănit?**
Trebuie să cumpărăm haina albă nepătată cu care să fim îmbrăcați. 12
- ♦ **Alifie pentru ochi**
Cuvântul lui Dumnezeu ne deschide ochii și ne convinge că suntem vinovați de păcate. 16
- ♦ **Adevărata dragoste aduce pocăință plină de zel**
Ce vom face când vom răspunde deplin – cu totul, din inimă - dragostei lui Dumnezeu? 20
- ♦ **„Dacă aude cineva glasul Meu”**
Astăzi se fac auzite o mulțime de voci, dar numai o sigură cale este cea adevărată. 21
- ♦ **„Celui ce va birui”**
Răsplătiri atât de bogate - atât imediat, cât și în viitor. 28

2 Un celebru proverb englezesc spune: „Iarba este întotdeauna mai verde de partea cealaltă a gardului.” Mesajul Martorului Credincios pentru laodiceeni este asemănător. Se pare că întotdeauna se aplică vecinilor din cealaltă parte a orașului, sau cel puțin celor de la celălalt capăt al băncii din biserică.

Într-un fel sau altul, când sosește data cercetării noastre în curtea de judecată din ceruri, toți va trebui să ne confruntăm cu realitatea că martorul nu minte niciodată – Martorul credincios și adevărat vede totul cu acuratețe fără greșală. Dar cât de mulțumitori ar trebui să fim pentru că același Martor a luat asupra Lui și slujba de Avocat al nostru. Apostolul ne asigură: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” (1 Ioan 2:1)

Săptămâna de Rugăciune ne oferă o deosebită ocazie de a ne cerceta și a ne examina mult mai atent inimile înșelătoare – de a ne deschide ochii și a vedea, în sfârșit, realitatea prezentă a stării noastre și de a-L implora pe puternicul nostru Avocat pentru ajutorul vital și izbăvirea pe care numai El le poate da. Aceste prelegeri trebuie să fie studiate în grupe și trebuie să fie făcut orice efort pentru a le studia și împreună cu credincioșii izolați, astfel încât și ei să se poată împărtăși de aceste binecuvântări.

Sabatul din 15 decembrie va fi o zi specială de post și rugăciune, iar duminică, 16 decembrie se va strânge un dar special pentru lucrarea misionară din câmpurile noi.

Fie ca inimile noastre să se unească în strânsă legătură cu Martorul Credincios, astfel încât Spiritul Său să se poată răspândi în mijlocul nostru și să ne întărească în a lua aminte la sfatul Său inspirat.

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație trimestrială editată de **Asociația Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă**, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a aceluia care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ISSN: 1584-269x

Colectivul de redacție:
Vasile Bufta, Nelu Iancu, Marius Stroia
Fivi Picu, Daniela Picu, Sandu Toma

Tehnoredactare:
Daniela Picu, Sandu Toma

Sugestiile, propunerile și experiențele dumneavoastră le puteți trimite pe adresa:

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
e-mail: farulsperantei@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Față în față

cu realitatea din veacul Laodicean

3

După înălțarea Sa la cer, Isus i-a dat lui Ioan Profetul informații specifice pentru

a fi date credincioșilor până la sfârșitul istoriei pământului. Pentru biserica din Laodicea – acea perioadă de timp cunoscută ca "Judecata poporului", Hristos are un mesaj specific. Fiind "Minunat Sfetnic" (Isaia 9:6), El ne oferă sfaturi fără cusur. Dar întâi trebuie să fim pregătiți să ascultăm. În practica de succes a afacerilor există o premisă de bază: "Cinstea este cea mai bună politică." Cinstea și integritatea sunt principiile fundamentale și în viața creștinului, pentru că Autorul lor divin nu este nimeni altul decât Cel care se identifică evident ca fiind "calea, adevărul și viața" (Ioan 14:6).

„Hristos, caracterul și activitatea Sa, este centrul și circumferința adevărului. El este lăntișorul pe care se prind giuvaierile doctrinei. În El se găsește sistemul complet al adevărului.”¹

„Toți credincioșii adevărați sunt centrați în Hristos, caracterul lor este inundat de Hristos; toți se întâlnesc în Hristos și se rotesc în jurul lui Hristos. Adevărul vine din ceruri pentru a purifica și a curăți agentul uman de orice întinăciune morală. Aceasta conduce la acțiune benevolă, la amabilitate, tandrețe, dragoste atentă față de cel în nevoie, nenorocit, suferind. Aceasta este ascultarea practică de cuvintele lui Hristos.”²

Pe măsură ce înțelegem perfecțiunea fără cusur a mărețului sistem al adevărului trimis de cer, trebuie să ne confruntăm cu un alt aspect al adevărului: Adevărul despre noi înșine. În diagnosticarea bolilor fizice, tehnologia modernă cuprinde analiza sângelui, raze X, rezonanță magnetică, computer tomograf și așa mai departe pentru a pătrunde și a descoperi adâncimile organismului uman în scopul evaluării corecte a stării reale și recomandării tratamentului adecvat dacă e necesar. În veacul informațiilor de astăzi, medicina modernă evită a-și asuma orice la prima vedere, întrucât mulți factori importanți pot fi ascunși dincolo de suprafață. Nici un medic competent și minuțios nu dorește să riște a trece cu vederea factorii cheie ascunși care pot costa o viață.

A ne privi pe noi înșine așa cum suntem, este mult mai complicat decât mulți oameni își pot da seama. Când te gândești la aceasta, nici unul dintre noi nu a văzut vreodată propria sa față. Imaginea cea mai apropiată de realitate este reflectarea chipului într-o oglindă. Dar inima noastră spirituală? O, aceasta este cu mult mai adâncă! Scriptura ne spune clar că "inima omului este nespuse de înșelătoare și desnădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?" (Ieremia 17:9).

La fel cum medicii se bazează pe tehnologie pentru a-i ajuta să vadă lucrurile mult mai clar, noi avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vedea inima. „Eu, Domnul cercetez inima și cerc răunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.”

De fapt acest lucru este deosebit de valoros întrucât Creatorul nostru ne va spune adevărul – adevărul întreg, adevărul curat și nimic altceva decât adevărul. Asemenea cuțitului pătrunzător al chirurgului, adevărul rănește uneori. Dar acesta este destinat special pentru a lucra spre bine, în folosul vieții.

Așa că, atunci când Martorul Credincios ne spune adevărul, noi trebuie să ascultăm. „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:32).

Referințe:

¹ Înalta noastră chemare, p. 16 engl.

² Selected Messages, bk. 3, p. 199.

Vineri, 7 decembrie 2007

Sindromul Laodicean

Trăim în perioada laodiceea

Numele celor șapte biserici simbolizează biserica în diferite perioade ale erei creștine. Numărul șapte arată desăvârșirea și simbolizează faptul că soliele se întind până în vremea sfârșitului, în timp ce simbolurile folosite dezvăluie starea bisericii în diferite perioade ale istoriei lumii.¹

Avertizarea pentru ultima biserică trebuie să fie vestită la toți cei care pretind că sunt creștini. Solia laodiceană, ca o spadă ascuțită, cu două tăișuri, trebuie să fie dusă tuturor bisericilor: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea! Pentru că zici: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu ști că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!’” (Apoc. 3:15-19). Lucrarea noastră este aceea de a vesti solia aceasta. Depunem noi toate eforturile pentru ca bisericile să fie avertizate?²

O solie pentru tine și pentru mine

Solia laodiceană se aplică bisericii din această perioadă. Credeți această solie? Aveți inimi care simt? Sau vă spuneți mereu: Suntem bogați și ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic? În zadar s-a dat acestui popor solia adevărului veșnic pentru a fi dusă tuturor neamurilor din lume? Dumnezeu a ales un popor și l-a făcut depozitarul adevărului încărcat cu rezultate veșnice. Lor le-a fost încredințată lumina care trebuie să lumineze lumea. A greșit Dumnezeu? Suntem noi, într-adevăr, instrumentele Sale alese? Suntem noi bărbații și femeile care trebuie să ducă lumii solia din Apocalipsa 14, să proclame solia mântuirii celor care stau pe marginea prăpastiei gata să piară? Acționăm noi ca și când am fi aceștia?³

Solia către biserica Laodiceană este aplicabilă tuturor celor care au avut mare lumină și multe ocazii, și totuși nu le-au prețuit.

4

Compilare din scrierile lui
Ellen G. White

Avertizarea pentru ultima biserică trebuie să fie vestită la toți cei care pretind că sunt creștini.

Există un mare număr de pretinși creștini care nu-L urmează cu adevărat pe Isus. Ei nu poartă crucea printr-o adevărată lepădare și jertfire de sine. Deși fac mare caz, pretinzând că sunt creștini devotați, ei țin în războiul caracterelor lor atât de multe fire ale propriei lor imperfecțiuni, încât modelul minuat este stricat. Hristos zice despre ei: „Voi vă lăudați că sunteți bogați, că ați crescut în presupusele voastre realizări spirituale. În realitate nu sunteți nici reci, nici în clocot, ci sunteți plini de trufie deșartă. Dacă nu vă pocăiți, nu puteți fi mântuiți, pentru că ați murdărit cerul cu înțelepciunea voastră nesfințită. Eu nu pot aproba spiritul și lucrarea voastră. Voi nu lucrați în acord cu Exemplul divin. Voi urmați un model al propriei voastre fantezii. Pentru că sunteți încropiți trebuie să vă vărs din gura Mea.”⁴

Solia laodiceană se aplică popoului lui Dumnezeu care mărturisește a crede adevărul prezent. Cei mai mulți sunt căldicei: au un nume, dar nu au zel.... Cei care ar trebui să fie credincioși și plini de zel creștin, cu temperament binevoitor, care să-L cunoască și să-L iubească cu ardoare pe Isus, sunt găsiți ajutându-l pe vrăjmaș să-i slăbească și să-i descurajeze pe cei pe care îi folosește Dumnezeu să clădească lucrarea. Termenul de „căldicel” se poate aplica acestei clase. Ei mărturisesc că iubesc adevărul, totuși sunt deficitari în înflăcărarea și consacrarea creștină. Ei nu îndrăznesc să renunțe de tot și să se expună riscului necredincioșilor, dar nici nu sunt dispuși să moară față de eu și să urmeze îndeaproape principiile credinței lor.⁵

Solia către Biserica Laodicea se aplică în mod hotărât la acei a căror experiență religioasă este insipidă, care nu dau o mărturie hotărâtă în favoarea adevărului.⁶

Marea revărsare a Duhului Sfânt care va lumina întregul pământ cu slava sa, nu va avea loc până când nu vom avea un popor iluminat care va ști din experiență ce înseamnă a fi conlucrător cu Dumnezeu. Când ne vom consacra cu toată inima în serviciul lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște aceasta prin revărsarea fără măsură a Duhului Său; dar aceasta nu va avea loc atâta timp cât cei mai mulți din biserică nu vor fi conlucrători cu Dumnezeu.⁷

Confruntându-ne cu realitatea stării noastre

Solia Martorului Credincios îi găsește pe cei din poporul lui Dumnezeu într-o jalnică amăgire, și, cu toate acestea, sinceri în amăgirea lor. Ei nu știu că starea lor este deplorabilă în ochii lui Dumnezeu. În timp ce laodiceenii se înșală singuri că se află într-o stare spirituală înălțată, solia Martorului Credincios le spulberă siguranța prin denunțarea înfricoșătoare a adevăratei lor condiții de orbire spirituală, sărăcie și nevrednicie. Mărturia, așa de aspră și usturătoare, nu poate fi o greșală, căci Martorul Credincios este Acela care vorbește, iar mărturia Sa trebuie să fie corectă.

Este greu pentru cei ce stau liniștiți la umbra realizărilor lor, și care se consideră bogați în ce privește cunoașterea spirituală, să primească solia care declară că sunt înșelați și au nevoie de fiecare dar spiritual. Inima nesfințită este „nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea (Ieremia 17:9)...

Ca popor, noi triumfăm în tăria și limpezimea adevărului. Suntem pe deplin sprijiniți pe pozițiile noastre printr-un volum copleșitor de mărturii clare ale Scripturii. Lăsăm însă mult de dorit din punctul de vedere al umilinței biblice, răbdării, credinței, iubirii, tăgăduirii de sine,

spiritului de veghere și de sacrificiu. Trebuie să cultivăm sfințenia biblică. Păcatul este larg răspândit în poporul lui Dumnezeu. Mesajul clar de muștrare către laodiceeni nu este acceptat. Mulți rămân lipiți de îndoielile și de păcatele lor dragi în timp ce se află într-o amăgire atât de mare, încât spun și simt că nu duc lipsă de nimic. Ei cred că mărturia usturătoare a Duhului lui Dumnezeu este inoportună sau că nu îi vizează pe ei. Asemenea persoane au cea mai mare nevoie de harul lui Dumnezeu și de discernământ spiritual pentru a-și putea descoperi lacunele în ce privește cunoașterea spirituală. Le lipsește aproape orice destoinicie de a-și desăvârși un caracter creștin. Ei nu au o cunoaștere practică a adevărului biblic, cunoașterea care duce la o viață umilă și la conformarea voinței lor cu voința lui Hristos. Ei nu trăiesc în supunere față de toate cerințele lui Dumnezeu.

Nu este suficient doar să mărturisești credința în adevăr. Toți soldații crucii lui Hristos se obligă practic să se angajeze în cruciada împotriva vrăjmașului sufletelor, să condamne răul și să susțină dreptatea. Însă mesajul Martorului Credincios scoate la iveală faptul că poporul nostru se află într-o îngrozitoare amăgire, care Îl silește să vină la ei cu avertizări pentru a le întrerupe somnul spiritual și a-i face să treacă la acțiune hotărâtă.⁸

Această solie a Martorului Credincios nu a îndeplinit planul lui Dumnezeu. Oamenii dorm mai departe în păcatele lor. Ei continuă să se declare „bogați și că nu duc lipsă de nimic” (Apocalipsa 3:17). Mulți se întrebă: De ce sunt date toate aceste avertismente? De ce ne acuză mereu mărturia de lepădare de credință și de păcate îngrozitoare? Noi iubim adevărul. Noi prosperăm. Nu avem nevoie

Solia laodiceană, ca o spadă ascuțită, cu două tăișuri, trebuie să fie dusă tuturor bisericilor.

de aceste declarații de avertizare și muștrare. Fie ca acești murmurători să-și privească inimile și să-și compare viețile cu învățăturile practice ale Bibliei; fie ca ei să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu; fie ca harul lui Dumnezeu să lumineze în întuneric și solzii vor cădea de pe ochii lor și vor simți adevărata lor lipsă și nemernicie spirituală...

6

Sunt foarte sigură că cel mai mare motiv pentru care poporul lui Dumnezeu este acum în această stare de orbire spirituală este pentru că nu primesc muștrarea. Mulți au desconsiderat muștrările și avertizările date. Martorul Credincios condamnă starea de încropire a poporului lui Dumnezeu care-i dă lui Satan mare putere asupra lor în acest timp de așteptare și veghere. Cei egoiști, mândri și iubitori de păcat sunt asaltați de îndoieli...

Întorcându-ne către moștenirea noastră de tăgăduire de sine

La debutul proclamării soliei îngerului al treilea, cei care s-au angajat în lucrarea lui Dumnezeu și-au asumat un risc. Ei au trebuit să facă sacrificii. Ei au început această lucrare în sărăcie și au îndurat mari lipsuri și batjocuri. Ei au întâmpinat împotrivire hotărâtă, care în nevoia lor i-a condus către Dumnezeu și le-a menținut credința vie... Unii tineri pornesc fără nici un simț real al caracterului solemn al lucrării. Ei nu au de întâmpinat lipsuri, strămătorări și conflicte serioase care cheamă la exercitarea credinței. Ei nu cultivă tăgăduirea de sine practică și nu nutresc un spirit de sacrificiu. Unii devin mândri și se înalță și nu iau asupra lor adevărata povară a lucrării.⁹

Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și vadă păcatele și să fie plini de râvnă pentru pocăință, îndepărtând acele păcate care i-au adus într-o asemenea stare deplorabilă de sărăcie, orbire, nevrednicie și cruntă amăgire. Mi s-a arătat că mărturia directă trebuie să trăiască în biserică. Numai aceasta va constitui un răspuns pentru solia către laodiceeni. Relele trebuie muștrate, păcatului trebuie să i se spună pe nume, iar nelegiuirea să fie înfruntată prompt și hotărât și îndepărtată din mijlocul nostru ca popor.¹⁰

Dumnezeu dorește să-și învețe poporul Său că neascultarea și păcatul sunt extrem de dezgustătoare pentru El și nu vor fi ușor trecute cu vederea. El ne arată că atunci când poporul Său se află în păcat, el trebuie numaidecât să ia măsuri hotărâte de a îndepărta păcatul de la el, așa încât privirea Sa dezaprobatore să nu rămână peste tot poporul Său. Dar dacă cei din poziții cu răspundere trec cu vederea păcatele poporului, privirea Sa dezaprobatore va rămâne asupra lor și poporul lui Dumnezeu, ca întreg, va fi răspunzător de păcatele care sunt în mijlocul lui. Prin modul Său de comportament față de poporul Lui în trecut, Dumnezeu ne arată necesitatea curățirii bisericii de greșelile care există în mijlocul poporului. Un păcătos poate răspândi întunecime care va îndepărta lumina de la Dumnezeu din întreaga comunitate religioasă. Când poporul își dă seama că întunericul s-a lăsat asupra lui și nu cunoaște cauza, trebuie să-L caute pe Dumnezeu în mare umilință și tăgăduire de sine, până când greșelile care au întristat Spiritul lui Dumnezeu sunt descoperite și îndepărtate din mijlocul lui.¹¹

Marele nostru pericol

Solia către Laodicea se aplică la toți cei ce mărturisesc că țin legea lui Dumnezeu și care totuși nu fac aceasta. Noi nu trebuie să fim egoiști în nici o privință. Orice fază din viața de creștin trebuie să fie o reprezentare a vieții lui Hristos. Dacă nu facem aceasta vom auzi odată îngrozitoarele cuvinte: „Nu vă cunosc”. (Matei 25:12).¹²

Cum putem să evităm a fi vărsați din gură?

Metafora vărsării din gura Lui înseamnă că El nu poate să prezinte nici rugăciunile, nici exprimările voastre de iubire față de Dumnezeu. [Hristos] nu poate nicidecum să aprobe învățăturile date de voi din Cuvântul Său și nici lucrarea voastră spirituală. El nu poate să prezinte serviciile voastre religioase cu rugămintea de a vi se da har.

Dacă s-ar putea să se dea cortina la o parte, dacă voi ați putea discerne scopul lui Dumnezeu și judecățile care sunt gata să se reverse peste o lume blestemată, dacă v-ați putea vedea propria voastră atitudine, v-ați teme și ați tremura pentru propriile voastre suflete și pentru sufletele semenilor voștri. Rugăciuni călduroase însoțite de un chin care sfâșie inima, s-ar înalța la cer. Voi ați plânge între tindă și altar, mărturisindu-vă orbirea și decăderea spirituală.

„Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii și chiar pruncii de la țată! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o

face de batjocură popoarelor! (Ioel 2:15-17).

„Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și bocet! Sfășiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și-I pare rău de relele pe care le trimite. Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu Se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa după El o binecuvântare?” (vers. 12-14).¹³

Singura noastră speranță

Singura speranță pentru laodiceeni este o clară vedere a poziției lor înaintea lui Dumnezeu, o cunoaștere a naturii bolii lor. Ei nu sunt nici reci, nici calzi, ocupă o poziție neutră și în același timp le place să creadă că nu duc lipsă de nimic. Martorul Credincios urăște această stare de încropeală. El detestă indiferența acestei clase de oameni. El a spus: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!” (Apocalipsa 3:15). Ca și apa caldută, ei sunt grețoși pentru gustul Lui. Nu sunt nici nepăsători, nici încăpățânați în mod egoist. Nu se angajează întru totul și din inimă în lucrarea lui Dumnezeu, identificându-se cu interesele ei; dar se țin la distanță și sunt gata să-și părăsească posturile când interesele lor lumești și personale o cer...

Inteligența și bogățiile pământești n-au avut putere să îndepărteze defectele bisericii Laodicea sau să remedieze starea lor deplorabilă. Erau orbi, totuși se socoteau bogați. Duhul lui Dumnezeu nu le-a luminat mintea, și ei n-au văzut păcătoșenia lor; de aceea nu simțeau nevoie de ajutor.¹⁴

Cei care acordă atenție soliei de avertizare și se avântă cu zel în lucrarea de îndepărtare a păcatelor de la ei în scopul de a obține iertarea necesară, vor deschide ușa inimilor lor ca iubitul Mântuitor să poată intra și locui cu ei. Această clasă o veți găsi permanent în perfectă armonie cu mărturia Spiritului lui Dumnezeu. ...

Martorul Credincios declară că atunci când consideri că te afli într-o stare bună de prosperitate, ești lipsit de toate lucrurile. Nu este suficient ca predicatorii să prezinte teme teoretice. Ei trebuie să studieze lecțiile practice pe care Hristos le-a dat ucenicilor Săi și să le aplice cât mai concret atât sufletelor lor, cât și poporului. Întrucât Hristos aduce această solie de mustrare, trebuie să credem că El este lipsit de dragoste tandră pentru poporul Său? O, nu! El care a murit pentru a-l răscumpăra pe om de la moarte, iubește cu o dragoste divină. El muștră pe cei pe care-i iubește.¹⁵

Unii pot să spună că a ne aștepta să obținem favoare de la Dumnezeu prin faptele noastre cele bune înseamnă a slăvi propriile noastre merite. Este adevărat că nu putem cumpăra nici o biruință cu faptele noastre bune; totuși, nu putem fi biruitori fără ele. Cumpărarea pe care ne-o recomandă Hristos se face numai prin conformarea la condițiile puse de El. Harul adevărat, care este de o valoare nespuse de mare și care va suporta testul încercării și împotrivirii, este obținut numai prin credință și umilă ascultare cu rugăciune.¹⁶

Dumnezeu Își conduce poporul, pas cu pas. El îi aduce în diferite situații rânduite în așa fel încât să dea pe față ceea ce este în inimă. Unii sunt tari într-un punct, însă cad la următorul. Cu fiecare pas înainte, inima este încercată și pusă la probă tot mai mult. Dacă cei ce pretind că fac parte din poporul lui Dumnezeu descoperă că inimile lor se opun acestei lucrări drepte, acest lucru ar trebui să-i convingă că au o lucrare de făcut pentru a birui, dacă doresc să nu fie vărsați din gura Domnului. Îngerul a spus: „Dumnezeu Își face continuu lucrarea, pentru a pune la încercare și a proba pe fiecare din poporul Său.” Unii sunt gata să primească un anumit punct; însă, atunci când Dumnezeu îi aduce în alt punct în care sunt puși la probă, ei se dau

înapoi și se retrag, pentru că aceasta îi aduce în luptă directă cu un idol îndrăgit. Aici, ei au ocazia să vadă ceea ce este în inimile lor care Îl îndepărtează pe Isus. Ei prețuiesc altceva mai mult decât adevărul, iar inimile lor nu sunt gata să-L primească pe Isus. Fiecare în mod personal va fi pus la probă și încercat o perioadă de timp, pentru a se vedea dacă își va sacrifica idolii și va da atenție sfatului Martorului Credincios. Dacă este cineva care nu va fi curățit prin ascultarea de adevăr și nu-și va birui egoismul, mândria și patimile rele, îngerii lui Dumnezeu au următoarea sarcină: „S-au alipit de idolii lor, lăsați-i în pace”; și ei trec mai departe să-și facă lucrarea, lăsându-i pe aceștia, cu trăsăturile lor păcătoase neîndreptate, în stăpânirea îngerilor răi. Aceia care biruiesc în orice punct și fac față cu succes fiecărui test, oricare ar fi prețul, au dat atenție sfatului Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, și astfel vor fi potriviți pentru a fi luați la cer.¹⁷

Referințe:

¹ *Istoria faptelor apostolilor*, p. 585.

² *Testimonies*, vol.6, p. 77.

³ *Selected Messages*, bk. 1, p. 92.

⁴ *Credința prin care trăiesc*, p. 306.

⁵ *Testimonies*, vol.4, p. 87.

⁶ *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol7, p. 962.

⁷ *Christian Service*, p. 253.

⁸ *Testimonies*, vol. 3, p. 253, 254.

⁹ *The Review and Herald*, September 16, 1873.

¹⁰ *Testimonies*, vol. 3, p. 260.

¹¹ *The Review and Herald*, September 23, 1873.

¹² *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 962.

¹³ *Testimonies*, vol. 6, p. 408, 409.

¹⁴ *Ibid.*, vol. 4, p. 87, 88.

¹⁵ *The Review and Herald*, September 16, 1873.

¹⁶ *Testimonies*, vol. 4, p. 89.

¹⁷ *Ibid.*, vol. 1, p. 187.

„Cumpără de la Mine aur”

de Homero Paredes

8

Dintre toate metalele prețioase universal cunoscute de oameni, aurul este unul dintre cele mai remarcabile. Prosperitatea și puterea națiunilor este măsurată de cantitatea de aur pe care o posedă. Biblia vorbește despre Avraam ca fiind unul dintre cei mai bogați oameni ai generației sale, nu numai datorită mulțimii de vite pe care le avea, ci și datorită cantității de argint și aur pe care o posedă. „Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur.” (Geneza 13:2). Când Dumnezeu le-a poruncit israeliților să construiască un sanctuar pentru ca prezența sfântă a lui Dumnezeu să locuiască în el, El le-a dat instrucțiuni specifice cu privire la tipul de material pe care să-l folosească pentru edificiul sacru. După ce le-a dat toate îndrumările

despre mărimea clădirii și despre mobilierul acesteia, Domnul a spus: „Să-l poleiești cu aur curat, să-l poleiești pe dinlăuntru și pe dinafară și să-i faci un chenar de aur de jur împrejur.” (Exod 25:11). Nu numai clădirea, dar și toate piesele de mobilier important din tabernacol – candelabrul, masa punerii înainte, chivotul mărturiei, tronul harului cu cei doi heruvimi – au fost făcute, fie acoperite cu cel mai curat și cel mai pur aur care era atunci disponibil.

Negustorul ceresc

În scrisorile adresate celor șapte biserici din cartea Apocalipsei, Martorul Credincios – Isus Hristos – prezintă o imagine clară a stării spirituale în care se găsesc bisericile. Scrisoarea către Laodicea descrie starea nenorocită și deplorabilă în care se găsește aceasta. Deși are o înaltă mărturisire de credință și crede că nu duce lipsă de nimic, ea este găsită ca ducând lipsă de cele mai mari bogății cerești.

„Marele Răscumpărător se prezintă ca un negustor ceresc, încărcat cu bogății, strigând din casă în casă, prezentându-și bunurile valoroase și spunând: ‘te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești’” (Apocalipsa 3:18).¹

Ce a vrut să spună prin aceasta și cum putem îndeplini sfatul Său direct și lămurit adresat nouă?

„Cumpără de la Mine aur”

Cu siguranță, nu oricine își permite să cumpere metale prețioase scumpe – în special aur curat. Hristos, însă, în dragostea Sa profundă și în dorința din inimă de a îmbogăți pe prea iubitul Său popor răscumpărat cu marele preț al propriului Său sânge, ne propune chiar acest lucru. Cum putem face aceasta?

Cu mulți ani înainte ca solia să fie scrisă către cei care urmau să trăiască în perioada Laodiceei, Martorul Credincios l-a inspirat pe profetul Isaia să ne prezinte o invitație. El spune: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cei ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55:1). Da, dragi frați și surori. Fără bani și fără plată. Nimeni nu poate spune că el sau

Atât de mulți sunt preocupați de grijile acestor vieți.

ea nu și-a putut permite să cumpere prețioasa marfă. „Mântuitorul vine cu bijuteriile adevărului, de cea mai mare valoare, în contrast cu toate falsitățile și tot ce este contrafăcut. El vine la fiecare casă, la fiecare ușă; El bate prezentându-și inestimabila comoară, îndemnând: ‘Cumpără de la Min’.”²

„Aurul amintit de Hristos, Martorul Credincios, pe care trebuie să-l avem cu toții, mi s-a arătat că este credința și iubirea împreună, iar iubirea are prioritate față de credință. Satana este în permanență la lucru, ca să îndepărteze aceste prețioase daruri din inimile poporului lui Dumnezeu. Toți sunt angajați să joace jocul vieții. Satana își dă bine seama că, dacă poate să îndepărteze iubirea și credința și să umple locul lor cu egoism și necredință, toate prețioasele trăsături de caracter care rămân, în curând vor fi îndepărtate cu dibăcie prin mâna lui înșelătoare, și jocul va fi pierdut.”³ Atunci cât de urgentă este nevoia noastră!

Aurul cel mai curat

Ce fel de aur căutăm noi de fapt? Biblia ne spune că nu trebuie să fim copleșiți de îngrijorările acestei vieți, astfel încât ziua sfârșitului să ne prindă fără veste. Isus a dat o avertizare care să fie subliniată în special în timpul sfârșitului: să „luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” (Luca 21:34). Mulți sunt totuși preocupați cu îngrijorările vieții acesteia. În inima lor, semințele Evangheliei sunt „înăbușite de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n-aduc rod care să ajungă la coacere.” (Luca 8:14). Astfel de persoane își dedică, de obicei, cea mai mare parte din timpul lor prețios căutând aurul pe care lumea aceasta îl oferă.

Totodată ei neglijează cele mai mari bogății – cele mai însemnate dintre toate lucrurile – adică temerea de Domnul și ascultarea de toate poruncile Sale sfinte. Din cauza acestei neglijări, unii nu sunt convertiți și sunt găsiți în starea Laodiceană. Psalmistul declară că „Legea Domnului este desăvârșită, și convertește (transformă) sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată, și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.” (Psalmi 19:7-10, engl.).

Aurul pe care Hristos îl oferă este credința care lucrează prin dragoste așa cum este descoperită în caracterul Său fără pată. Această dragoste pe care toți o pot cumpăra de la Hristos nu este doar dragostea mărginită de înțelegerea umană limitată, ci, mai degrabă, este dragostea care este acreditarea reală a adevăratei ucenicii. Prin cumpărarea acestor prețioase mărfuri, bărbații și femeile au privilegiul de a fi părtași ai atributelor divine ale lui Hristos: „și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3:19).

„Credința și iubirea sunt adevărate bogății, aurul curat pe care Martorul Credincios îi sfătuiește pe încropiți să-l cumpere. Oricât de bogați am fi în comori pământești, toată bogăția noastră nu va fi în stare să cumpere prețioasele leacuri care vindecă boala sufletului, numită încropire. Inteligența și bogățiile pământești n-au avut putere să îndepărteze defectele bisericii Laodicea sau să remedieze starea lor deplorabilă. Erau orbi, totuși

se socoteau bogați. Duhul lui Dumnezeu nu le-a luminat mintea, și ei n-au văzut păcătoșenia lor; de aceea nu simțeau nevoie de ajutor.

A fi fără calitățile atrăgătoare ale Duhului lui Dumnezeu este într-adevăr trist; dar este o stare și mai teribilă să fi lipsit de spiritualitate și de Hristos și totuși să încerci să te îndreptățești, spunând celor care sunt alarmați pentru noi că n-avem nevoie de temerile și de compătimirea lor. Înspăimântătoare este puterea amăgirii de sine asupra minții omenești! Ce orbire, să iei lumina drept întuneric și întunericul drept lumină! Martorul Credincios ne sfătuiește să cumpărăm de la El aur curățit prin foc, haine albe și doctorie pentru ochi. Aurul recomandat aici ca fiind curățit prin foc înseamnă credință și iubire. Acesta îmbogățește inima, pentru că a fost purificat până a ajuns curat, și cu cât este încercat mai mult, cu atât strălucirea lui este mai scânteiitoare.”⁴

Cea mai mare onoare care a fost revărsată vreodată asupra omenirii este de a poseda favorurile spirituale de proveniență cerească și în felul acesta să descopere acestei lumi vestea bună a dragostei lui Isus. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:34,35). Această dragoste nu este una pe care ființele umane o posedă în mod natural, deși au fost create după chipul lui Dumnezeu. Din cauza neascultării, oamenii n-au mai putut să descopere atributele divine ale caracterului Creatorului lor.

„Noi trăim într-o lume rea, aspră, insensibilă, nemiloasă. Satana și confederația lui fac tot ce le stă în putință pentru a ademeni sufletele pentru care Domnul Hristos și-a dat prețioasa Sa viață. Oricine Îl iubește pe Dumnezeu cu

Aurul recomandat aici ca fiind curățit prin foc înseamnă credință și iubire. Acesta îmbogățește inima.

sinceritate și conform adevărului va iubi sufletele pentru care a murit Hristos. Dacă dorim să facem bine sufletelor, succesul nostru față de aceste suflete va fi proporțional cu încrederea lor în noi și în funcție de cât de mult le prețuim. Respectul arătat sufletului care se luptă constituie mijlocul sigur folosit de Domnul Hristos pentru redobândirea respectului de sine pe care omul l-a pierdut. Ideile noastre avansate cu privire la ceea ce poate deveni acesta constituie un ajutor pe care noi nu îl putem aprecia pe deplin. Noi avem nevoie de harul îmbelșugat al lui Dumnezeu în fiecare ceas și atunci vom avea o experiență practică bogată, pentru că Dumnezeu este iubire. Cel în care sălășluiește dragostea este în Dumnezeu. Acordați iubire acelora care au cel mai mult nevoie de ea. Cei mai nenorociți, cei care au temperamentele cele mai dificile au nevoie de dragostea și mila noastră. Cei care ne pun la încercare răbdarea au nevoie de dragostea noastră. Noi trecem prin lume o singură dată; fiecare lucru bun pe care putem să-l facem trebuie să-l facem cu seriozitate, neobosit, în același spirit în care Și-a făcut Domnul Hristos lucrarea. El nici nu cădea de oboseală, nici nu Se descuraja. Firile aspre, încăpățănate, ursuze au cea mai mare nevoie de a fi ajutate. Cum pot fi ajutate? Doar prin cea dragoste pe care a dovedit-o Domnul Hristos față de ei în felul în care S-a purtat cu omenirea decăzută. Îi puteți trata așa cum merită. Însă ce ar fi fost dacă Domnul Hristos v-ar fi tratat astfel pe voi? El, care nu a meritat să fie tratat astfel, a fost tratat cum meritam noi să fim tratați. Totuși suntem tratați de Hristos cu milă și iubire așa cum nu meritam, ci așa cum merita El. Dacă vă veți purta cu unele persoane așa cum considerați

voi că merită și le veți tăia orice nădejde, vă veți diminua influența pe care o aveți și veți ruina un suflet. Se merită? Nu, eu spun nu, de o sută de ori nu. Legați-vă de aceste suflete care au nevoie de tot ajutorul posibil, printr-o inimă iubitoare, plină de simpatie și milă, revărsând o dragoste asemenea celei a lui Hristos și veți salva un suflet de la moarte și veți acoperi o sumedenie de păcate. Nu ar fi mai bine să încercăm metoda iubirii?”⁵

Doar prin Hristos putem să ne îmbogățim. Primind aurul pe care ni-l oferă Hristos, putem fi născuți din nou, putem fi o făptură nouă și, în cele din urmă, putem fi socotiți ca aur în coroana lui Isus. Despre aceștia, Domnul declară: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir.” (Isaia 13:12).

Aur și înțelepciune

Invitația lui Hristos este ca toți să vină la El ca să le împlinescă orice nevoie. Bogatul Negustor cheamă orice inimă, având aurul ceresc pentru a-l revărsa asupra acelora care acceptă invitația cordială de a-l cumpăra de la El. El dorește să locuiască în inima acelora care vin la El cu dorința de a primi cele mai bogate binecuvântări ale harului Său care „a fost făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Hristos ne oferă frumusețea caracterului Său imaculat care ne dă dreptul prin puterea Sa de a fi numiți copii ai Săi. El tânjește să ofere cunoștințele Sale celor care vin la El să cumpere aur fără bani și fără plată. Înțeleptul spune: „Ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului și venitul adus de ea este mai de preț

decât aurul” (Proverbe 3:13,14). Iov, unul dintre cei mai bogați oameni ai generațiilor străvechi, care avea o mare cantitate de aur, a fost inspirat să pună următoarea întrebare: „Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii? Omul nu-i cunoaște prețul; ea nu se găsește în pământul celor vii.” (Iov 28:12,13). Acea înțelepciune se găsește în cuvintele lui Hristos și a fost cu noi de la începutul creațiunii. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Acest aur este diferit de cel care este în mod obișnuit cunoscut de oameni. Nu este pieritor, nici nu poate fi comparat cu aurul găsit în mine. „Nu se cântărește pe aurul din Ofir, nici pe onixul cel scump, nici pe safir. Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul, nu se poate schimba cu un vas de aur ales.” (Iov 28:16,17).

„O, de-ar prețui tinerii noștri cunoștința care este nepieritoare, pe care o pot lua cu ei în viața veșnică, acea cunoștință care este simbolizată prin aur, argint și pietre scumpe! ... Fie ca fiecare elev care prețuiește comoara cerească să-și pună la lucru puterile mintale și spirituale și să se afunde tot mai adânc în mina adevărului, pentru a putea dobândi aurul ceresc - acea înțelepciune care îl va face înțelept în vederea mântuirii.”⁶

Aur falsificat

Un vechi proverb spune: „Nu tot ce strălucește este aur.” O simplă mărturisire de credință nu va salva pe nimeni în marea criză care va veni pe acest pământ. Mulți membri ai bisericii cad în capcana Laodiceei. Oamenii sunt întotdeauna tentați să pună mai multă valoare pe aurul și înțelepciunea acestei lumi, decât pe marfa oferită de Martorul

Credincios. Solia către Laodicea se aplică tuturor credincioșilor din acest timp special. „Metalul bun, pur, este acum așa de amestecat cu cel rău, încât numai ochiul pătrunzător al Dumnezeului infinit le poate distinge cu certitudine. Dar magnetul moral al sfințeniei și adevărului va atrage laolaltă metalul pur, în timp ce va respinge pe cel rău și fals.”⁷

În vremea lui Noe, oamenii erau atât de absorbiți de căutarea bogățiilor vremelnice, încât nu aveau deloc timp pentru a-L căuta pe Domnul. „Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe și bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că și-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care le-a dat. Ei au folosit aurul și argintul, pietrele prețioase și lemnul cel mai ales la construirea de case pentru ei, întrecându-se unul pe celălalt în înfrumusețarea locuințelor lor, împodobindu-le cu lucrările cele mai iscusite. ... Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite.”⁸

Încercat în foc

Martorul Credincios este la ușa fiecărei inimi, dar El nu poate revărsa cel mai prețios și cel mai curat aur, decât dacă îl cumpărăm de la El. În inimile multora nu este nici un loc pentru Isus. Templul sufletului este împovărat cu grijile acestei vieți, așa că doar puțin timp este folosit pentru a căuta ceea ce este veșnic. Biserica Laodiceei a căzut într-o stare deplorabilă pentru că au crezut că sunt bogați și nu duc lipsă de nimic. Ei nu sunt conștienți de starea lor tristă.

Preținzând ca au dragostea și credința lui Isus, ei au umblat după dumnezeii acestei lumi care i-au condus la pieire veșnică. „Chipurile

cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poștești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă, căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” (Deuteronom 7:25)

„Nimeni nu trebuie să-și înșele propriul său suflet în această chestiune. Dacă îngăduiți mândria, înălțarea de sine, iubirea de supra-mație, măreția deșartă, ambiții nesfințite, murmurarea, nemulțumirea, amărăciunea, vorbirea de rău, minciuna, înșelarea și defăimarea, atunci nu aveți pe Hristos în inima voastră și dați dovada că aveți spiritul și caracterul lui Satana și nu pe al lui Isus Hristos care era blând și smerit cu inima. Voi trebuie să aveți un caracter creștin care să poată rezista. Poate aveți intenții bune, motive bune și poate vorbiți cu pricepere despre adevăr, și totuși nu sunteți destoinici pentru Împărăția cerurilor. Caracterul vostru are în sine un material josnic, care distruge valoarea aurului. Voi n-ați ajuns standardul dorit. Emblema divinului nu este asupra voastră. Focul cuptorului vă va mistui pentru că sunteți aur falsificat, fără valoare.”⁹

Curățit ca aurul

Dacă toți creștinii primesc sfatul Martorului Credincios adresat bisericii Laodicea, aceasta va aduce mult așteptata reînviore și reformă care va demonstra că sângele prețios al lui Hristos are puterea de a curăți un popor zelos în fapte bune: „Pentru ca încercarea credinței

voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierde și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1:7). La fel ca în timpul apostolilor, biserica va deveni din nou bogată – nu numai având aur ceresc, dar și fiind, într-adevăr, curățită ca aurul. „El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite.” (Maleahi 3:3). Hristos dorește din toată inima să umple copiii Săi cu harul bogat al cerului, simbolizat prin aurul ceresc.

„Deschide-mi și cumpără de la Mine mărfuri cerești, aur lămurit în foc. Cumpără credință, dragoste, cumpără calitățile frumoase și prețioase ale Mântuitorului nostru, care ne vor face destoinici să găsim calea către inimile aceluia care nu-L cunosc, care s-au răcit și s-au înstrăinat de El din pricina necredinței și a păcatelor lor.... Ah, să nu deschidem oare ușa inimilor noastre Acestui Vizitator Ceresc?”¹⁰

Referințe:

¹ *Selected Messages*, bk. 1, p. 358.

² *Înalta noastră chemare*, p. 350.

³ *Testimonies*, vol. 2, p. 36, 37.

⁴ *Ibid.*, vol. 4, p. 88.

⁵ *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 281, 282.

⁶ *Ibid.*, p. 169, 170.

⁷ *Testimonies*, vol. 5, p. 101.

⁸ *Patriarhi și profeți*, p. 90, 91.

⁹ *Mărturii speciale pentru predicatori*, p. 441.

¹⁰ *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 964.

Ce înseamnă a fi neprihănit?

de M. Natarajan

12

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine ... haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale” (Apocalipsa 3:18).

Din fire ființele omenești nu sunt neprihănite. Vorbind despre aceasta, apostolul Pavel spune: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.” (Romani 3:10). Nefiind neprihănită, o persoană este fără speranță prin ea însăși, întrucât „cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:9). Pentru a fi mântuiți, trebuie deci să fim neprihăniți. Hristos a spus: „Căci dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 5:20). Aici este subliniată importanța neprihănirii. Și „noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13).

Ce este neprihănirea? În limba engleză („righteousness”= neprihănire; „righteous”=drept) sufixul „ness” reprezintă însușirea unui lucru. Neprihănirea este mai mult decât a face un lucru bine. Există o diferență între îndulcitor („sweetening”) și

dulceață („sweetness”). Primul indică o acțiune; celălalt o însușire. Neprihănirea este starea sau însușirea de a fi neprihănit. Aceasta este viață, viața lui Dumnezeu. În Romani 8:10 (engl.) citim „Duhul vostru este viață, din pricina neprihănirii.” Aceasta este viața care este în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu atât în interior, cât și în exterior. Psalmistul a fost inspirat să declare înaintea Domnului: „toate poruncile Tale sunt neprihănite!” (Psalmii 119:172 engl.). După cum citim în Isaia 51:7: „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea!”, neprihănirea este viața și caracterul legii lui Dumnezeu scrisă în inimă de Duhul Sfânt.

Haina albă

„Prin haina de nuntă din parabolă (din Matei 22:2-14), este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. Bisericii îi este dat ‘să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat’ fără să aibă vreo ‘pată, vreo zbârcitură sau altceva de felul acesta.’ (Efeseni 5:27). Sfânta Scriptură ne spune că „inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților”. (Apocalipsa 19:8). Tuturor acelor care, prin credință, Îl primesc ca Mântuitor personal, le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său cel nepătat...

„Toată neprihănirea noastră este ca o haină mânjită.” (Isaia 64: 6 engl.). Tot ceea ce putem face noi, este mânjit de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu ‘S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Păcatul este definit ca fiind ‘fărădelege’, (1 Ioan 3:5,4). Dar Domnul Hristos a fost ascultător de toate cerințele Legii. ... Pe când Se afla pe pământ, El spunea ucenicilor Săi: ‘Eu am păzit poruncile Tatălui Meu’ (Ioan 15:10). Prin ascultarea Sa desăvârșită, a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem Domnului Hristos... noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale. Atunci, Domnul privind asupra noastră, nu vede haina cusută din frunze de smochin, nu vede goliciunea și diformitatea păcatului, ci vede propria Sa haină a neprihănirii, care este ascultarea desăvârșită de Legea lui Dumnezeu.”¹

„Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, învăluia perechea cea sfântă. Această haină de lumină, era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci

Neprihănirea este viața și caracterul Legii lui Dumnezeu scrisă în inimă de Duhul Sfânt.

această lumină ar fi continuat să-i învăluie. Dar când prin neascultare au păcătuit, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu, iar lumina care-i învăluia, s-a depărtat de la ei. Goi și plini de rușine, ei au încercat să înlocuiască hainele cerești, cosând laolaltă frunze de smochin, pentru a se acoperi cu ele.”²

„Păcatul este neascultare față de Dumnezeu și merită pedeapsa. Din zilele lui Adam încoace s-au întrebuițat frunze de smochin țesute laolaltă, dar goliciunea sufletului păcătosului n-a fost încă acoperită. Toate argumentele țesute laolaltă în acest veșmânt superficial de către cei pe care i-a interesat propria lor persoană s-au ruinat. Păcatul este călcarea legii. Hristos a venit în lumea noastră pentru a îndepărta călcarea legii și păcatul și pentru a înlocui veșmântul de frunze de smochin cu hainele nepătate ale neprihănirii Sale. Legea lui Dumnezeu este reabilitată prin suferința și moartea singurului Fiu al Dumnezeului infinit.”³

Neprihănirea este opusul păcatului; apostolul ne spune: „Orice nelegiuire este păcat” și „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 5:17; 3:4). Hristos este singurul care a trăit întotdeauna o viață neprihănită, de la început, până la sfârșit. Legea a fost scrisă în inima Sa; legea era viața Sa. (Psalmii 40:8). „În toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”; „El n-a făcut păcat” (Evrei 4:15; 1 Petru 2:22). Mai mult, Hristos este singura noastră sursă de neprihănire. El a venit în lumea aceasta pentru a trăi o viață neprihănită pentru ființele umane și totodată ca să moară pentru ele (Romani 5:10). „Numai veșmântul pe care Domnul Hristos ni l-a dat, numai acela ne face în stare să putem sta în prezența lui Dumnezeu. Acest acoperământ, haina îndreptăririi Sale, Domnul

Hristos îl va așeza asupra fiecărui suflet credincios, pocăit. „Te sfătuiesc”, spunea El, „să cumperi de la Mine... haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale”. (Apocalipsa 3:18).⁴

Obținând veșmântul nepătat, ceresc

Cum ne putem asigura neprihănirea pe care Hristos ne sfătuieste s-o cumpărăm? În primul rând, aceasta nu poate fi obținută prin fapte. Acest adevăr sfânt este susținut de apostolul Pavel: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” (Romani 3:20). Acesta este unul din motivele pentru care nu suntem îndreptățiți prin faptele legii. Legea declară orice om păcătos: „toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Versetul 23). Legea care declară păcătosul vinovat nu poate, în același timp, să-l salveze. Lucrarea legii este ca prin Dumnezeu să convingă de păcat și să pună păcătosul sub condamnare, așa că păcătosul se va căi, își va mărturisi păcatele lui Dumnezeu și va primi neprihănirea lui Hristos. „Căci Hristos este sfârșitul [însemnând ‘țintă’, ‘scopul’ - Iacov 5:11; 1 Petru 1:9] Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10:4).

Aceasta este legea care scoate în evidență păcatul și pretinde, în consecință, neprihănirea pe care ea nu o poate da păcătosului. Dar prin Spiritul Sfânt, legea conduce la Hristos și păcătosul primește de la El, prin credință, neprihănirea Sa care este o viață în perfectă armonie cu legea care scoate în evidență păcatul. Apoi legea, asemenea unei oglinzi, este martoră a faptului că acea persoană are neprihănirea pe

care aceasta o pretinde, dar nu o poate înlocui. (Romani 3:21).

Noul Testament face referire la neprihănire în sensul de conformare la cerințele voii lui Dumnezeu, așa numita „neprihănire pe care o dă legea” (Galateni 3:21; Filipeni 3:6,9; Tit 3:5), dar în cele din urmă această realizare eșuează în a se conforma cu adevărat voinței divine. (Romani 3:19,20; Luca 18:9-14; Ioan 8:7). Cu toate acestea, dacă Hristos locuiește în noi (Galateni 2:20) având legea lui Dumnezeu în inima Sa (Psalmii 40:8), umblăm „nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” și „neprihănirea legii” este „împlinită în noi” (Romani 8:4 engl.). Ajutorul neobosit al lui Dumnezeu este revărsat asupra noastră în minunea harului Său prin Hristos.

Neprihănirea lui Dumnezeu proclamată de Isus este asemenea unui dar pentru cei care se pregătesc pentru împărăția lui Dumnezeu (Matei 5:6). Prin credință în Hristos și în lucrarea Sa de ispășire, păcătoșii nedrepti precum suntem noi, putem primi neprihănirea lui Dumnezeu – însemnând că ne este atribuită o relație adevărată cu Dumnezeu care implică iertarea de toate păcatele și o nouă înfățișare morală în El (Romani 3:21-31; 4:1-25; 10:3; 2 Corinteni 5:21; Filipeni 3:9). Preocupându-Se de toate consecințele păcatului și nelegiuirilor noastre (atât împotriva lui Dumnezeu, cât și împotriva oamenilor), prin cruce, Dumnezeu menține ordinea morală prin care numai El poate avea din nou părtaşie cu omenirea (Romani 3:26).

Darul neprihănirii lui Dumnezeu asigură mântuire și viață veșnică în împărăția lui Dumnezeu. (Romani 6:12-23; 2 Corinteni 6:7, 14; Filipeni 1:11; Efeseni 4:24). După cum neprihănirea exterioară acordată prin cruce își găsește inevitabil expresia în

Curăția inimii, curăția motivelor vor caracteriza viața fiecăruia care își spală haina și o albește în sângele Mielului.

14

neprihănirea interioară a unei vieți care se supune într-un mod nou voinței lui Dumnezeu, la fel realizarea finală a acestei supunerii trebuie să aștepte împlinirea făgăduinței împărăției. (1 Ioan 3:2; Filipeni 3:12-14; 1 Corinteni 13:12; 2 Petru 3:11-13).

„Dumnezeu a încredințat fiecăruia un dar care îi va da putere să susțină fiecare nerv și mușchi spiritual pentru timpul încercării care este gata să vină asupra noastră. Mi-a fost dată solia: Îmbrăcați-vă cu toată armura neprihănirii lui Hristos. ... Și făcând tot ceea ce puteți, veți avea asigurarea biruinței. Fiecarui suflet îi este garantată posibilitatea de a fi plin de bunăvoință, de a sta în picioare pe Stânca Veacurilor.”⁵

Neprihănirea este asigurată doar prin credință în Hristos și în lucrarea Sa de ispășire pentru păcate, care are punctul culminant pe crucea de la Calvar. Ea nu poate fi primită pe nici o altă cale. Pentru a fi îndreptățit sau socotit neprihănit, păcatele trebuie acoperite. Toate faptele noastre proprii, indiferent cât de bune sau cât de multe ar fi, nu pot ispăși înaintea lui Dumnezeu păcatele noastre trecute. Hristos a ispășit păcatul prin moartea Sa și noi putem fi astfel iertați și socotiți neprihăniți doar prin credința în Hristos și prin acceptarea a ceea ce El a făcut pentru noi. Doar prin credință în Hristos îndreptățirea poate fi, apoi, primită. Când cineva Îl acceptă, prin credință, pe Hristos ca Salvatorul său, păcatele

lui trecute sunt iertate și îi este atribuită neprihănirea lui Hristos. Cuvântul „a atribui” înseamnă a încredința, a da în grija cuiva. Hristos a trăit o viață neprihănită. Când cineva este convins de păcat și vine la Dumnezeu cu pocăință, mărturisindu-și toate păcatele cunoscute, Dumnezeu iartă acea persoană în virtutea morții ispășitoare a lui Hristos de pe cruce; iar apoi El îi acordă neprihănirea lui Hristos. Neprihănirea lui Hristos ne este atribuită ca și cum noi am fi practicat-o. Ea acoperă tot trecutul nostru, și, prin Hristos, Tatăl privește asupra păcătosului ca și când n-ar fi păcătuit niciodată. Aceasta ne aduce speranță!

E nevoie de o experiență vitală în această perioadă a Laodiceei

„Îmbrăcată în armura neprihănirii lui Hristos, biserica este gata de a intra în ultimul ei conflict. ‘Frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor’ (Cântarea Cântărilor 6:10), ea este gata să meargă cu putere în toată lumea, biruind și pentru a birui.”⁶

„Haina albă a neprihănirii lui Hristos nu va acoperi niciodată un suflet care se află în păcat necăit și nepărăsit. ‘Păcatul este călcarea legii’ (1 Ioan 3:4 engl). De aceea cei care calcă în picioare legea lui Dumnezeu și îi învață și pe alții să disprețuiască preceptele ei, nu vor fi îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos. Isus nu a venit să-i mântuiască pe oameni în păcatele lor, ci din păcatele lor.”⁷

Dumnezeu L-a rânduit pe Fiul Său Isus „să fie, prin credință în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” (Romani 3:25, 26). Mai mult, Hristos este „neprihănirea noastră” (Ieremia 23:6). El S-a făcut „neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El [Tatăl] L-a făcut [pe Hristos] păcat pentru noi ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21).

Fă parte din ACȚIUNE!

Dorești să vezi lucrarea Domnului încheiată? Dorești din toată inima să fii parte din acțiune ca să grăbești revenirea lui Hristos? O cale prin care poți să faci aceasta este prin a oferi nu numai cu generozitate ci chiar cu sacrificiu la colecta Săptămânii de Rugăciune care se va strânge în toate comunitățile duminică, 16 decembrie 2007.

Această colectă sprijină misiunile noi din întreaga lume. Ea promovează lucrarea lui Dumnezeu în locuri în care solia curată a adevărului prezent este încă tânără și nu are rădăcini adânci. Aceste locuri au nevoie de un adevărat salt – și nu este firesc ca frații și surorile noastre în Hristos să ne ofere ajutorul?

Ce ți-a dat Dumnezeu? El nu a dat un dar cu jumătate de inimă sau cu reținere. El a pus pe altar totul, chiar și viața singurului Său Fiu. Când se face chemarea, ce onoare este să răspundem cu dragoste oferindu-l din abundență înapoi!

Neprihănirea lui Hristos ne poate fi atribuită pentru că El a păstrat legea lui Dumnezeu. Toți sunt de acord că dacă El ar fi călcat o singură poruncă a lui Dumnezeu, nu ar fi avut neprihănirea pe care s-o poată atribui altora, pentru că El însuși ar fi fost un păcătos; dar El a păzit toate poruncile. (Ioan 15:10). Viața Lui era în perfectă armonie cu legea sfântă a lui Dumnezeu. Legea era în inima Lui. (Psalm 40:8). Credința care aduce îndreptățirea este o credință vie, aducând roadele neprihănirii. (Romani 6:22).

„Hainele albe sunt curăția de caracter, neprihănirea lui Hristos atribuită păcătosului. Aceasta este într-adevăr o haină din țesătură cerească, ce poate fi cumpărată numai de la Hristos cu o viață de ascultare din toată inima.”⁸

Când o persoană este născută din nou și îndreptățită, începe o viață de sfințire care este o viață de ascultare de Dumnezeu. Spiritul Sfânt ne oferă neprihănirea lui Hristos, așa încât „porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnulurii frii pământeste, ci după îndemnulurii Duhului.” (Romani 8:4). Apoi neprihănirea prin credință este o parte specifică a Evangheliei lui Hristos care se evidențiază în ținerea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Domnul stăruie: „îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftelile.” (Romani 13:14).

„Hainele albe reprezintă neprihănirea lui Hristos care poate fi întreșesută în caracter. Curăția inimii, curăția motivelor vor caracteriza viața fiecăruia care își spală haina și o albește în sângele Mielului.

„Fie ca fiecare din cei care mărturisesc numele lui Hristos să-și pună astăzi întrebarea: ‘Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?’ și ‘Ești de acord că Isus este Mântuitorul lumii?’ Nu amăgiți conștiința voastră și conștiințele altora

spunând: ‘Cred’ și apoi să credeți că aceasta este tot ce trebuie să faceți. Dar crezi cu toată inima că Isus este Salvatorul tău? Îl aduci tu în viața ta și Îl ții în caracterul tău până când devii una cu Hristos? Mulți Îl primesc pe Isus ca o parte a credinței, dar nu au nici o credință mântuitoare în El ca jertfă și Salvator al lor. Ei nu își dau seama că Hristos a murit pentru a-i salva de pedeapsa legii pe care au călcat-o, cu scopul de a fi readuși la ascultare de Dumnezeu. Crezi că Hristos a plătit în locul tău prețul păcatului tău? Dar nu ca să continui în păcat, ci ca să poți fi salvat din păcatele tale; pentru ca prin meritele neprihănirii Lui să poți fi repus în favoarea lui Dumnezeu. Știi că un Dumnezeu sfânt și drept va accepta eforturile tale de a ține legea Sa prin meritele Fiului Său preaiubit care a murit pentru răzvrătirea și păcatul tău?

„Poți spune că tu crezi în Isus când ai o apreciere a prețului salvării. Poți face această afirmație când simți că Isus a murit pentru tine pe cruda cruce de la Calvar; când ai o credință inteligentă, înțelegând că moartea Sa te face în stare de a înceta cu păcatul și de a desăvârși un caracter drept prin harul lui Dumnezeu revărsat asupra ta prin răscumpărarea oferită de sângele lui Hristos.”⁹

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să avem această minunată experiență a transformării noastre morale! Aceasta este cu putință prin puterea și meritul sângelui prețios al Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos.

Referințe:

¹ *Parabolele Domnului Hristos*, p. 310.

² *Ibid.*, p. 310, 311.

³ *The Upward Look*, p. 378.

⁴ *Parabolele Domnului Hristos*, p. 311.

⁵ *My Life Today*, p. 311.

⁶ *Ibid.*

⁷ *The Review and Herald*, August 28, 1894.

⁸ *Testimonies*, vol. 4, p. 88.

⁹ *The Review and Herald*, July 24, 1888.

Alifii pentru ochi

de E. Tenorio

16

Lăna acum, în timpul acestei săptămâni de rugăciune, am învățat de la Martorul Credincios către laodiceeni, cât de serioasă este problema stării noastre spirituale și cât de urgentă este nevoia de a cumpăra de la El aur și haine albe. Dar aceasta nu este totul. El ne mai dă un avertisment: „te sfătuiesc... să-ți ungi ochii, și să vezi.” (Apocalipsa 3:18). Este interesant de remarcat faptul că în vechiul oraș Laodicea un medicament popular pentru ochi cunoscut ca „pudră frigiană” era o sursă importantă de îmbogățire. Școala medicală din Laodicea era renumită pentru prepararea și folosirea acestei alifii pentru ochi.

Importanța ochilor sănătoși

Deși Laodicea era renumită pentru alifia ei pentru ochi, aceasta nu era alifia spirituală pe care Domnul o recomandă bisericii să o folosească. Alifia pentru ochi a lumii nu este o soluție pentru biserică – ci doar alifia Sa specială, cerească poate satisface nevoile pe care tu și eu le avem în călătoria noastră zilnică spre cer. Numai alifia cerească pentru ochi ne poate ajuta să vedem clar calea pe care trebuie să umblăm.

Biblia ne spune că sănătatea ochilor noștri spirituali este foarte importantă și dacă aceștia sunt sănătoși, totul va fi bine. „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină.” (Matei 6:22). Noi care trăim în perioada laodicea suntem sfătuiți că pentru a ne păstra ochii în bună stare de sănătate, să-i ungem cu alifia pentru ochi cumpărată de la Isus, care este depozitarul oricărui dar bun.

Ochiul este conștiința

„Ochiul este conștiința sensibilă, lumina interioară a minții. Sănătatea întregului suflet și a întregii ființe depinde de corecta vedere a lucrurilor spirituale.”¹

Laodiceenii au o problemă de vedere; ei cred că văd - și fizic văd, dar nu spiritual. Ei au bogății și confort, dar conștiința lor este amorțită de grijile acestei vieți, așa că ei sunt mult mai preocupați de a avea aplauzele lumii decât aprobarea lui Dumnezeu.

Acei care trăiesc în această perioadă tind să aibă anumite cunoștințe despre lucrurile spirituale, dar ei nu au o cunoștință profundă despre propria lor stare; ei nu pot vedea limpede – percepția lor adâncă este tulbură. Hristos este afară, bătând la ușa bisericii, dar ușa este deschisă de credincios în mod individual.

Solia Martorului Credincios este dată întregii biserici, dar acceptarea acesteia trebuie să fie o problemă personală. Trebuie să auzim individual glasul Domnului și să deschidem personal ușa inimii; atunci Domnul va veni la noi și prezența Lui va fi alifia vindecătoare pentru ochii noștri.

Alifia pentru ochi

„Alifia pentru ochi’, Cuvântul lui Dumnezeu face conștiința să simtă durere sub aplicarea ei, din pricina convingerilor de păcat. Dar această durere este necesară pentru ca să poată urma vindecarea și ochii să privească numai la slava lui Dumnezeu. Privindu-se în marea oglindă morală a lui Dumnezeu, păcătosul se vede pe sine, așa cum îl vede Dumnezeu și exercită o pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Hristos.”²

Astfel, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să ne examinăm pe noi înșine, să descoperim păcatul de sub orice mască și să alergăm prin credință la Isus. „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost.” (Proverbe 18:10). Cuvântul lui Dumnezeu este cel care ne acordă acea înțelepciune și acel har care ne face capabili să facem deosebirea între rău și bine; Cuvântul lui Dumnezeu este cel care ne dă credință în Isus, întrucât „credința vine în urma auzirii,

Laodiceenii au bogății și confort, dar conștiința lor este amorțită de grijile acestei vieți.

iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.” (Romani 10:17).

Întrebările următoare ne pot ajuta să diagnosticăm starea de sănătate a ochilor noștri (conștiința): Când am citit ultima dată din Biblie? Când am citit ultima dată dintr-o carte a Spiritului Profetic? Cât timp îmi rezerv pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu? Cât timp îmi rezerv pentru citirea cărților academice, revistelor lumești, cataloagelor și altui tip de literatură? Cât timp pierd pe Internet? Cât timp pierd uitându-mă la filme? Este posibil să investesc mai mult timp citind Biblia?

Dacă îți dai seama că ai nevoie de a petrece mai mult timp citind Biblia și Spiritul Profetic, aceasta înseamnă că ai început deja să primești alifia pentru ochi de la Dumnezeu.

Dacă Spiritul Sfânt îți vorbește în acest moment, ascultă această voce liniștită, scăzută și Dumnezeu îți va vorbi în fiecare moment. Apoi ești gata de a simți cât de minunat și plin de bucurie este de a ne împărtăși cu Tatăl nostru ceresc. Nimic altceva nu-ți poate da aceeași satisfacție și fericire.

Știi că prin citirea a trei-patru capitole zilnic poți termina de citit Biblia într-un an? Nu trebuie să aștepti până la începutul anului viitor ca să începi – poți începe azi.

În zilele noastre sunt multe surse de informație și, după cum spune înțeleptul, nu este limită în realizarea cărților, dar a studia alte cărți în defavoarea studiului Cuvântului lui Dumnezeu este o slăbiciune a cărnii. (Eclesiastul 12:12).

Sunt chiar multe cărți religioase, dar cât timp petrecem cu unele dintre acestea în locul celor care știm că sunt inspirate pe deplin, fără riscul de a pierde din vedere lucrurile cu adevărat importante în umblarea noastră cu Isus?

Alte cărți pot avea conținuturi frumoase, dar citind astfel de cărți lipsite de puterea transformatoare care însoțește cuvântul inspirat în mai mare măsură decât citirea Cuvântului lui Dumnezeu ne va întoarce privirile înspre lumea noastră mică și vom pierde vederea spirituală.

Deosebit de important astăzi

De ce este atât de important ca acei care trăiesc în aceste ultime zile din perioada Laodiceei să vadă lucrurile limpede, așa cum sunt ele în realitate? Avem nevoie de discernământ puternic, clar, pentru că „în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.” (2 Timotei 3:1-5).

„După concepția actuală, chiar și Satana s-a convertit. El va apărea sub forma unui înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului se vor face minuni, bolnavi vor fi vindecați, și vor avea loc multe minuni ce nu pot fi controlate. Și pentru că duhurile își vor mărturisi credința în Biblie și vor manifesta respect pentru instituțiile bisericii, lucrarea lor va fi acceptată ca o manifestare a puterii divine.”³

„Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină.” (2 Corinteni 11:13, 14).

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățatori după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.” (2 Timotei 4:3, 4).

Astăzi, când privim înapoi la toate evenimentele istoriei, vedem succesul pe care Satan l-a câștigat în denaturarea învățăturii soliei Evangheliei. Interpretări străine, nesigure ale Sfințelor Scripturi și numeroase teorii controversate privind credința biblică pe care o găsim în lumea creștină – acestea sunt povești proiectate de marele vrăjmaș care le-a inventat pentru a duce în confuzie mintea oamenilor, așa încât ei să nu fie capabili să discearnă adevărul. Toate diferențele și despărțirile existente în bisericile creștine, sunt explicate, într-o mare măsură, prin obiceiurile adânc înrădăcinate de a perverti Scriptura prin susținerea unor teorii preferate prin care oamenii „s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1:21).

În dragostea Sa, Domnul ne mustră. Dacă acceptăm cu bucurie, aceasta va fi o alifie de ochi pentru a ne vindeca orbirea.

În loc de a cerceta profund Cuvântul lui Dumnezeu cu inimile umilate, încercând să cunoască voia Lui, mulți oameni vor numai să găsească ceva neobișnuit sau original.

„Ultima mare luptă dintre adevăr și rătăcire nu este decât bătălia finală a unei lupte îndelungate cu privire la Legea lui Dumnezeu. În această luptă intrăm acum - o luptă între legile oamenilor și preceptele lui Iehova, între religia Bibliei și religia fabulelor și a tradiției.

Factorii care se vor uni împotriva adevărului și neprihănirii în această luptă sunt acum la lucru. Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care ne-a fost dat cu prețul atâtor suferințe și sânge, este prea puțin prețuit. Biblia este la îndemâna tuturor, dar puțini sunt aceia care o primesc cu adevărat ca fiind călăuză vieții. Necredința predomină într-o proporție alarmantă, nu numai în lume, ci chiar și în biserică. Mulți au ajuns să combată chiar învățăturile care constituie stâlpii credinței creștine.”⁴

Există speranță pentru laodiceeni

Ceea ce este în special trist despre laodiceeni este faptul că ei nici nu sunt conștienți de propria lor stare. Martorul Credincios avertizează: „Pentru că... nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17). Ei cred că sunt bogați și nu au nevoie de nimic, dar Domnul spune că sunt săraci, orbi și nenorociți. Multe biserici din lumea de azi par a avea succes – ele au mari registre cu membri, clădiri, școli automobile și chiar canale de TV, dar problema cu mulți este că sunt chiar la fel de orbi precum mulțimea

religioasă din Matei 13:15: „Căci inima acestui popor s-a împietrit, au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.”

Totuși Domnul ne arată calea de vindecare: „Laodiceenii... nu sunt orbi în totul, căci atunci nu li s-ar mai oferi alifie pentru vindecarea vederii lor; și pentru a-i face în stare să discearnă adevăratele atribute ale lui Hristos. Hristos zice: Prin renunțarea la mulțumirea voastră de sine și la toate lucrurile oricât de dragi v-ar fi ele, veți putea cumpăra aur, haine și alifie de ochi ca să vedeți.”⁵

Prețul poate părea prea mare, dar dacă aș putea vedea cu ochii credinței, mi-aș da seama că, în mod surprinzător, prețul este atât de mic. De fapt nu plătesc nimic pentru a-L câștiga pe Hristos care este totul; El este tot ceea ce am nevoie.

„Cel care se așează acolo unde Dumnezeu îl poate lumina înaintează, ca de la întunericul parțial al zorilor până la deplina strălucire a miezului zilei. Adevărata sfințire înseamnă iubire desăvârșită, ascultare desăvârșită, o desăvârșită conformare față de voința lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim sfințiți pentru Dumnezeu prin ascultare de adevăr. Conștiința noastră trebuie curățită de faptele moarte spre a servi viului Dumnezeu. Și totuși, noi nu suntem încă desăvârșiți, dar este privilegiul nostru să ne desprindem de legăturile egoismului și ale păcatului și să înaintăm spre desăvârșire. Posibilități mari, realizări înalte și sfinte sunt la îndemâna tuturor.”⁶

Rezultatul acceptării remediului lui Dumnezeu

În dragostea Sa, Domnul ne mustră. Dacă acceptăm cu bucurie, aceasta va fi o alifie de ochi pentru a ne vindeca orbirea.

Trebuie să dorim a ne devota în întregime lui Dumnezeu; după cum am menționat mai devreme, aceasta este condiția subliniată de Isus atunci când a spus: „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină” (Matei 6:22). Așa că dorința noastră trebuie să fie de a discerne adevărul și de a-l asculta cu orice preț. Apoi vom avea iluminarea divină. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” (Ioan 7:17).

Alifia cerească pentru ochi (Cuvântul lui Dumnezeu):

Ne va da claritate priceperii.⁷

Ne va face capabili să descoperim păcatul de sub orice mască și să-l urâm.⁸

Ne va ajuta să ne dăm seama de nevoile timpului.⁹

Ne va face capabili să discernem lucrurile spirituale.¹⁰

Ne va face capabili să facem deosebire între adevăr și falsitate.¹¹

Ne va ajuta să deosebim lucrările Spiritului de celelalte lucrări care aduc stricăciune și fanatism.¹²

Ne va face capabili să vedem vicleniile lui Satan și să le ocolim.¹³

Ne va face capabili să vedem gloria de dincolo.¹⁴

Ne va face capabili să ne vedem propriile defecte de caracter.¹⁵

Ne va face să înțelegem adevărul și să-l ascultăm.¹⁶

Ne va da discernământul cerut pentru a intra în cer.¹⁷

Ne va ajuta să descoperim adevărul îngropat.¹⁸

Ne va ajuta să ne fixăm ochii spre Dumnezeu.¹⁹

Ne va face capabili să distingem voia lui Dumnezeu.²⁰

Zilele în care trăim sunt pline de falsitate și înșelăciune, „vremuri grele.” (2 Timotei 3:1), când ereziile vor zdruncina biserica. Nu numai atât, ci vom avea de întâmpinat zilnic situații la locurile de muncă, în relațiile de prietenie, la școală, în biserică și oriunde vom merge și numai alifia cerească pentru ochi ne va da suficientă înțelepciune pentru a face alegeri corecte, pentru a discerne și a alege conform voinței lui Dumnezeu. Avem, deci, nevoie de a citi Cuvântul lui Dumnezeu mai mult decât oricând înainte, pentru că numai acolo avem răspunsurile la toate întrebările noastre.

Partea noastră

Întrucât Laodicea era renumită pentru alifia sa pentru ochi, a fost, probabil, destul de greu să-i convingă pe locuitorii ei că trebuie să cumpere alifii pentru ochi din afară. Aici este cheia pentru a înțelege că trebuie să cumpărăm ceva din afara noastră. Indiferent de cât de buni credem că suntem, indiferent de cât de bogați credem că suntem, nu putem fi satisfăcuți de starea noastră, trebuie să depindem total de Dumnezeu.

Conform instrucțiunii date în Evrei 12:2, trebuie „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Mântuirea noastră începe și se termină cu Domnul. El spune limpede: „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu altul.” (Isaia 45:22). Mântuirea este doar în Hristos.

„Isus i-a zis [lui Toma]: ‘Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.’ ” (Ioan 14:6). Oricine caută mântuire în altă parte va fi într-o zi trist dezamăgit, pentru că, după cum spune în Faptele Apostolilor 4:2: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Mântuirea noastră, noua noastră viață începe prin aștinerea privirilor noastre către Domnul - și trebuie să continuăm această cale: „privind la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre.” De îndată ce bisericile sau persoanele individuale încep să-și întoarcă privirile de la Domnul și să privească în altă parte, ele încep să-și piardă vederea spirituală.

Este imposibil să-L avem pe Isus și să nu avem roade; este imposibil să-L avem pe Isus și să umblăm în întuneric.

„Unii pot să spună că a te aștepta să obții favoare de la Dumnezeu prin faptele noastre cele bune înseamnă a slăvi propriile noastre merite. Este adevărat că nu putem cumpăra nici o biruință cu faptele noastre bune; totuși, nu putem fi biruitori fără ele. Cumpărarea pe care ne-o recomandă Hristos se face numai prin conformarea la condițiile puse de El. Harul adevărat, care este de o valoare nespuse de mare și care va suporta testul încercării și adversității, este obținut numai prin credință și umilă ascultare cu rugăciune.”²¹

„Trebuie să fim treji pentru a ne vedea greșelile, a ne cerceta păcatele și a le îndepărta de la noi.”²²

Fie ca Domnul să ne deschidă ochii pentru a vedea frumusețea Cuvântului Său în așa fel încât să putem spune: „Doamne Isuse, pentru că acum văd ce comoară ești,

sunt gata să plătesc orice preț, deși sunt conștient că, de fapt, nu pot plăti nimic pentru a Te câștiga pe Tine care ești tot ceea ce într-adevăr îmi trebuie.” Amin.

Referințe:

- ¹ *Înalta noastră chemare*, p. 350.
- ² *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 965 engl.
- ³ *Marea luptă*, p. 588.
- ⁴ *Ibid.*, p. 582, 583.
- ⁵ *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 965 engl.
- ⁶ *Istoria faptelor apostolilor*, p. 564.
- ⁷ *Testimonies*, vol. 4, p. 89.
- ⁸ *Ibid.*, vol. 3, p. 254; vol. 4, p. 88.
- ⁹ *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 42.
- ¹⁰ *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 964 engl.
- ¹¹ *My Life Today*, p. 72.
- ¹² *Selected Messages*, bk. 1, p. 142.
- ¹³ *Testimonies*, vol. 5, p. 233.
- ¹⁴ *Ibid.*, vol. 6, p. 368.
- ¹⁵ *Ibid.*, vol. 4, p. 615.
- ¹⁶ *Ibid.*, vol. 5, p. 233.
- ¹⁷ *Înalta noastră chemare*, p. 351.
- ¹⁸ *Reflecting Christ*, p. 111.
- ¹⁹ *Înalta noastră chemare*, p. 315.
- ²⁰ *That I May Know Him*, p. 249.
- ²¹ *Testimonies*, vol. 4, p. 89.
- ²² *Înalta noastră chemare*, p. 351.

Adevărata dragoste aduce pocăință plină de zel

Comitetul redacției Reformation Herald

20

Său mesajul
Său inspirat
cătrecredincioșii care trăiesc
în veacul de
acum al Laodiceei,
Martorul Credincios
evidențiază foarte limpede un
lucru: El știe și vede totul cu privire
la noi. Nu este nimic ascuns de
Martorul credincios. El citește
amănunțit inimile noastre, privirile
Sale atente pătrund fiecare gând
ascuns și fiecare motiv secret. Totul
este complet descoperit privirii Sale
pătrunzătoare precum sticla fără
cusur. În Apocalipsa 3:15 El spune
apăsător: „Știi faptele tale.” „Nici o
făptură nu este ascunsă de El, ci
totul este gol și descoperit înaintea
ochilor Aceluia, cu care avem a
face.” (Evrei 4:13).

Această solemnă realitate
trebuie să determine în fiecare din
noi o adâncă cercetare a inimii. Să
ne cercetăm fiecare cu rugăciune:
Am uneori motive fățurnice? Da,
vreau să slujesc Domnului; da,
vreau să mă predau cu totul Lui.
Dar este totul depus, într-adevăr, pe
altarul sacrificiului? Sau afecțiunile
mele interioare sunt încă alipite de
lucrurile lumești – ambiție mândră,
dragoste de etalare, poftesau
materialism? Sunt chiar și faptele
mele bune mânjite uneori de urmele
motivațiilor egoiste?

Hristos face apeluri solemne
fiecărei inimi: „Nu iubiți lumea, nici
lucrurile din lume. Dacă iubește
cineva lumea, dragostea Tatălui nu
este în El. Căci tot ce este în lume:
pofa firii pământeste, pofa ochilor și
lăudăroșia vieții, nu sunt de la Tatăl,
ci din lume. Și lumea și pofa ei trece,
dar cine face voia lui Dumnezeu,
rămâne în veac.” (1 Ioan 2:15-17).

Legea eredității

Când o anumită boală se găsește
într-o familie, copiii din familia
respectivă vor avea în mod natural
o tendință mai puternică de a suferi
de acea boală particulară. Creatorul
nostru ne explică limpede: „Eu,
Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un
Dumnezeu gelos, care pedepsesc
nelegiuirea părinților în copii până
la al treilea și la al patrulea neam al
celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până
la al miilea neam de cei ce Mă iubesc
și păzesc poruncile Mele.” (Exod
20:5, 6). Șansele noastre de a căpăta
anumite boli precum cancer, boli de
inimă sau artrite sunt de obicei mai
accentuate dacă părinții au suferit de
astfel de boală.

Acest principiu al eredității se
aplică, de asemenea, când avem în
vedere sindromul laodicean. Trebuie
să întâmpinăm deopotrivă realitatea
dureroasă – starea de încropeală este
o boală de familie în familia noastră!
Nu putem scăpa de moștenirea
noastră. Și pe măsură ce problema

păcatului continuă să asalteze
planeta noastră, fiecare generație
succesivă devine tot mai slabă.
Așa că toți cei care sunt născuți în
această perioadă istorică trebuie
să fie foarte atenți. Nu putem evita
realitatea. Dar cu ajutorul minunat
pe care Dumnezeu nostru îndurător
ni-l oferă – dacă folosim remediile
de vindecare pe care le-am studiat
în timpul acestei Săptămâni de
Rugăciune – putem scăpa de cursele
subtile, viclene ale sindromului
laodicean.

Dragostea părintească izvorâtă din cer

De ce este posibil să fim
eliberați din capcana în care sunt
prinși laodiceenii? Pentru că Tatăl
nostru ceresc ne iubește. Fiul Său
spune limpede: „Eu mustru și
pedepsesc pe toți aceia, pe care-i
iubesc.” (Apocalipsa 3:19).

Gândiți-vă la aceasta: când
ne iubim copiii cu adevărat, încercăm
cu hotărâre să corectăm
tendențele lor greșite și obiceiurile
lor încăpățănate. Nu încercăm să-i
lăsăm să se dezvolte în căile lor
sucite – facem orice efort hotărât
pentru a îndrepta tinerele lăstare
plăpânde înainte ca acestea să
devină crengi imense ale unui
copac strâmb. De ce? Pentru că
pur și simplu îi iubim atât de mult.
Tot așa, în calitate de fii ai Tatălui
nostru ceresc, ni se spune: „nu

disprețului pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim? Căci ei, în adevăr, ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.” (Evrei 12:5-11).

Mustrea Domnului

Unul din primele studii din această Săptămână de Rugăciune a fost despre proprietatea glorioasă pe care Isus dorește să o procurăm – acele bogății cerești ale credinței și dragostei. Dar „înainte de a putea exista o dorință intensă pentru bogăția în Hristos, care este disponibilă tuturor celor care simt lipsa lor, trebuie să existe simțământul nevoii. Când inima este plină de mulțumire de sine și preocupată cu lucrurile superficiale ale acestui pământ, Domnul Isus muștră și pedepsește cu scopul ca acei oameni să se trezească pentru a înțelege adevărata lor stare.”¹

Muștrându-ne și pedepsindu-ne, Domnul ne dezvăluie defectele noastre. El dezvăluie slăbiciunile și diformitățile care distrug viața noastră spirituală. Și pe măsură ce începem să vedem în mod corect cum suntem în realitate – ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi – suntem cu atât mai puțin gata de

a ne înălța pe un pretins scaun de judecată pentru a sta ca acuzatori asprii ai fraților și surorilor noastre de credință. În Predica de pe Munte, Domnul ne avertizează: „Nu judecați ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: ‘Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău’ și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?...Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Matei 7:1-5).

Apostolul confirmă: „Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere.” (2 Corinteni 10:12).

„Feriți-vă de acei oameni care, deși pretind că au o solie de la Dumnezeu, totuși în loc să se lupte împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, ei întorc armele de luptă împotriva bisericii luptătoare. Unii ca aceștia nu au aprobarea divină. Dumnezeu nu le-a dat nici o însărcinare ca să facă vreo astfel de lucrare. Ei vor să dărâme ceea ce Dumnezeu dorește să restabilească prin solia către Laodicea. El rănește, dar nu pentru a pierde, ci pentru a vindeca. Domnul nu a încredințat nici unui om o solie care să descurajeze și să slăbească biserica. El muștră, ceartă și pedepsește; dar aceasta o face numai pentru ca, în cele din urmă, să restabilească și să aprobe.”²

„În biserică bărbații luptători vor avea întotdeauna nevoie de o restaurare în urma efectelor păcatului. Cel care în unele privințe este superior față de alții, în altele le este inferior. Fiecare ființă umană este obiectul ispitei și are nevoie de atenție și înțelegere frățească. Exercițiul îngăduinței în relațiile noastre zilnice unii cu alții este unul

din cele mai eficiente mijloace de a atinge desăvârșirea caracterului, pentru că numai cei care umblă cu Hristos pot fi într-adevăr îngăduitori.”³

Acționând cu succes în cadrul bisericii luptătoare

„Noi am vrea să avem cerul aici jos, dar nu-l avem. Biserica luptătoare nu este biserica biruitoare. Biserica luptătoare trebuie să lupte și să se trudească. Ea trebuie să se împotrivescă ispitelor și să lupte în bătălii aspre, pentru că Satan nu este mort. Agenții săi sunt mult mai activi în lucrarea lui decât agenții lui Dumnezeu în lucrarea Conducătorului lor...”

Dumnezeu dorește ca lucrătorii Săi să fie împreună într-o perfectă unitate. Un lucrător nu trebuie măsurat cu altul, încercând să se descopere cât de înalt sau scăzut este el din punct de vedere spiritual. Dacă tu consideri că tovarășul tău de lucru nu este în totul ceea ce ar trebui să fie, încearcă să-i arăți ce-i lipsește. Nu se poate aștepta ca cei care sunt noi într-un câmp să aibă experiența celor care sunt de câțiva ani în câmpul respectiv. Ei trebuie să fie antrenați, educați, învățând, lecție de lecție, cum să lucreze.

Acelora...care s-au măgulit toată viața, Dumnezeu le spune: ‘Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.’ Cel pe care ni se spune să-L urmăm este Maiestatea cerului, Regele Slavei care, în marea Sa dragoste pentru neamul omenesc, Și-a prăsit haina și cununa Sa regească și a venit pe acest pământ pentru a arăta oamenilor cum să trăiască o viață creștină. El ne spune că lepădarea de sine este dovada uceniciei.

Dacă ar putea fi dată laoparte perdeaua, am putea vedea că îngerii cerului privesc cu tristețe la neglijența noastră îngrozitoare. Tot cerul așteaptă să dea plinătatea lui Dumnezeu celor care se vor

Cu cât ne vom apropia mai mult de Isus și cu cât vom vedea mai clar curăția caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoșenie a păcatului și cu atât mai puțin vom fi dispuși să ne înălțăm pe noi înșine.

consacra fără rezerve în serviciul Maestrului.”²⁴

Consacrare deplină, pocăință din toată inima

Ce înseamnă să ne consacram fără rezerve lui Dumnezeu? Este ușor pentru noi să așteptăm aceasta de la alții, dar când aceasta implică viața noastră proprie, apare adevărata provocare a crucii. Mîntea noastră pare să vadă o barieră orizontală blocând direct aspirațiile noastre orientate în sus, verticale. Dar tocmai acea cruce adevărată are putere de atracție. Nimic nu poate fi comparat cu măreția și frumusețea sacrificiului lui Isus Hristos. Domnul ne-a arătat biruința care trebuie dobândită prin fapta Sa supremă de lepădare de sine, prin cuvintele: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.” (Ioan 12:31-33). Această minunată putere de atragere este capabilă de a inspira în inima umană nu numai o pocăință superficială, ci o adevărată pocăință zeloasă. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” (1 Ioan 4:19).

Iată Omul!

În încercarea disperată de a face mulțimea mândră, însetată de sânge să vadă puritatea inocentă a lui Hristos, Pilat din Pont a exclamat: „Iată Omul!” (Ioan 19:5). Evlavia coruptă, a îndreptăririi de sine a conducătorilor iudei depășea ceea ce acest guvernator roman putea tolera, chiar în ignoranța lui păgână. Însă eforturile fără rezultat ale lui Pilat de a apela la natura mai bună a acestui pretins popor religios,

au fost, din păcate, în zadar. Deși guvernatorul nu a găsit nici o vină în Victima lor asemenea unui miel, l-au îmbrăcat într-o batjocoritoare haină purpurie și l-au încoronat cu spini, verdictul lor crud, fără milă părând a fi de fapt unanim: „Răstignește-L!”

Privind înapoi această scenă, suntem noi astăzi întrucâtva vinovați prin gândurile sau faptele noastre de repetarea oarbă a aceleiași greșeli rușinoase ca acești preținși oameni religioși? „Căci, dacă păcătuiți cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvâriți.” Unii ca aceștia „răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.” (Evrei 10:26, 27; 6:6). Trebuie să privim la Calvar, trebuie să cădem pe Stâncă, trebuie să fim zdrobiți în spirit.

„O, de ce avem un simțământ atât de scăzut al păcatului? De ce așa de puțină pocăință? Pentru că nu venim mai aproape de crucea lui Hristos. Conștiința devine împietrită prin înșelăciunea păcatului, pentru că rămânem departe de Hristos. Gândiți-vă la Căpetenia mântuirii noastre. El a îndurat rușinea pentru noi ca noi să nu suferim rușinea și disprețul veșnic. El a suferit pe cruce pentru ca harul să poată fi acordat omului căzut. Dreptatea lui Dumnezeu este păstrată și omul păcătos este iertat. Isus moare pentru ca păcătosul să poată trăi. Rușinea este purtată de Fiul celui Prea Înalt de dragul sărmanilor păcătoși, așa încât ei să poată fi răscumparați și încoronați cu glorie eternă.

Crucea de la Calvar atrage cu putere, oferind un motiv pentru care trebuie să-L iubim pe Hristos acum și pentru care trebuie să-L

considerăm primul, și cel mai bun, și ultimul în toate. Trebuie să ne ocupăm în umilință locul care ni se potrivește la piciorul crucii. Putem învăța lecțiile blândeții și umilinței minții urcând Muntele Calvarului și, privind spre cruce, Îl vedem pe Mântuitorul nostru în agonie, pe Fiul lui Dumnezeu murind, El cel drept pentru cei nedrepti. Priviți-L pe Cel ce poate chema legiuni de îngeri în ajutorul Său numai printr-un cuvânt, cum este obiectul batjocurii și distracției, al vorbelor de ocară și al urii. El Se dă pe El Însuși ca jertfă pentru păcat. Când este vorbit de rău, nu amenință; când este acuzat pe nedrept, nu-Și deschide gura. El Se roagă pe cruce pentru cei ce-L omoară. El moare pentru ei. El plătește un preț infinit pentru fiecare din ei. El nu vrea să piardă vreunul pe care l-a cumpărat cu un preț atât de mare. S-a dat pe El Însuși să fie lovit și biciuit, fără nici un murmur. Și această victimă răbdătoare este Fiul lui Dumnezeu. Tronul Său este veșnic și împărăția Sa nu are sfârșit.

Veniți voi toți cei care vă căutați plăcerile în bucurii nepermise și în îngăduințe păcătoase, voi cei care v-ați depărtat de Hristos. Priviți, o, priviți spre crucea de la Calvar; priviți victima regească suferind în locul vostru și fiți înțelepți cât timp aveți ocazia și căutați acum fântâna vieții și fericirea adevărată. Veniți, voi cei care vă plângeți și murmurăți de micile greutăți și de puținele încercări pe care trebuie să le purtați în viața aceasta. Priviți la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței voastre. El renunță la tronul Său regesc, la autoritatea Sa și părăsește haina Sa regească și Își îmbracă divinitatea cu omenescul. De dragul nostru El a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui să putem fi făcuți bogăți.

Fiul lui Dumnezeu a fost respins și disprețuit de dragul nostru. Privind crucea în toată plinătatea ei, privind cu ochiul credinței suferințele lui Hristos, poți tu să vorbești despre vaiurile tale, despre încercările tale? Poți nutri în inima ta răzbunare față de vrăjmașii tăi în timp ce rugăciunea lui Hristos vine de pe buzele Sale palide și tremurânde pentru cei ce-L insultau, pentru omorătorii Săi – ‘Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac?’ (Luca 23:34).

Înainte noastră este o lucrare de a supune a mândria și vanitatea care caută un loc în inimile noastre și de a ne aduce pe noi înșine într-o tovarășie familiară și sfântă cu Hristos prin pocăință și credință. Nu trebuie să dăm înapoi de la adâncimile umilinței la care Fiul lui Dumnezeu S-a supus pentru a ne ridica din degradarea și robia păcatului la un loc la dreapta Sa. Trebuie să lepădăm eul și să luptăm continuu împotriva mândriei. Trebuie să ne ascundem eul în Isus Hristos și să-L lăsăm pe El să fie evident în conversațiile noastre și în caracterul nostru ca Unul pe deplin iubitor și ca Cel mai mare peste zece mii. Viețile noastre, comportamentul nostru vor demonstra cât de mult Îl prețuim pe Hristos și mântuirea pe care a pregătit-o pentru noi și care L-a costat atât de mult. Privind constant la El, Cel străpuns de păcatele noastre și Cel care a purtat durerile noastre, vom primi putere pentru a fi ca El. Ne vom uni în voință, fericire și robie cu Isus Hristos. Puținele ore prețioase care ne-au mai rămas ale încercării reprezintă timpul cel mai potrivit pe care să-l acordăm spălării hainelor caracterului nostru și albirii lor în sângele Mielului, pentru a putea face parte din ceata celor îmbrăcați în alb care vor sta în jurul tronului alb.”⁵

Acum este timpul pentru pocăință plină de râvnă

„Uneori oamenii se rușinează de căile lor păcătoase și renunță la unele din obiceiurile lor rele,

înainte de a se ridica pentru a veni în mod clar la Hristos; dar aceasta este lucrarea Evangheliei, harul lui Hristos care-i conduce pentru a face reformă în conduita lor. O influență de care ei nu sunt conștienți lucrează asupra sufletului și conștiința este însuflețită și viața din afară este îndreptată. Și în timp ce Hristos îi conduce să privească spre crucea Sa, să privească la El, Cel care a fost străpuns de păcatele lor, porunca vine în conștiință. Răutatea vieții lor, păcatul adânc înrădăcinat în suflet le sunt descoperite. Ei încep să înțeleagă ceva din neprihănirea lui Hristos și exclamă ‘A fost cerută toată această dragoste, toată această suferință toată această umilință pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viață veșnică?’ Apoi ei înțeleg că aceasta este bunătatea lui Dumnezeu care conduce la pocăință. O pocăință ca aceasta este departe de a fi atinsă prin propriile noastre puteri; ea este obținută doar de la Hristos, Cel care S-a înălțat și a dat daruri oamenilor. Hristos este sursa fiecărui impuls drept. El este singurul care poate trezi în inima firească vrăjmașie împotriva păcatului. El este sursa puterii noastre dacă dorim să fim salvați. Nici un suflet nu se poate pocăi fără harul lui Hristos. Păcătosul se poate ruga pentru a ști cum să se pocăiască. Dumnezeu Îl descoperă pe Hristos păcătosului și când vede puritatea Fiului lui Dumnezeu, el nu mai este nepăsător față de caracterul păcatului. Prin credință în lucrarea și puterea lui Hristos, este creată în inimă vrăjmașie împotriva păcatului și a lui Satan. Cei pe care îi iartă Dumnezeu sunt întâi pocăiți.

Povestea plăcută că tot ceea ce este de făcut este a crede, a distruge mii și zeci de mii, pentru că mulți au numit credință ceea ce nu este credință, ci doar o dogmă. Omul este o ființă inteligentă, responsabilă; el nu trebuie purtat ca o povară pasivă de Domnul, ci trebuie să lucreze în armonie cu Hristos. Omul trebuie să ia asupra sa lucrarea desemnată lui străduindu-

se să obțină gloria, onoarea și nemurirea. Dumnezeu cheamă pe oameni să-și folosească fiecare talent pe care El li l-a încredințat, să-și exercite fiecare putere pe care El le-a dat-o; pentru că omul nu poate fi salvat niciodată în neascultare și indolență. Hristos S-a luptat în rugăciune stăruitoare; El a înălțat rugăciunile Sale către Tatăl cu strigăte puternice și cu lacrimi în dreptul celor pentru a căror salvare a părăsit cerul și a venit pe acest pământ. Atunci, cât de corect și cât de esențial este ca oamenii să se roage și să nu cadă! Cât de important este ca ei să stăruie în rugăciune, implorând ajutorul care poate veni doar de la Hristos, Domnul nostru! Dacă vei găsi glas și timp pentru a te ruga, Dumnezeu va găsi timp și glas pentru a-ți răspunde”⁶.

„Cu cât ne vom apropia mai mult de Isus și cu cât vom vedea mai clar curăția caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoșenie a păcatului și cu atât mai puțin vom fi dispuși să ne înălțăm pe noi înșine. Va fi o continuă alergare a sufletului după Dumnezeu, o mărturisire continuă a păcatului, serioasă și zdrobitoare de inimă și o smerire a inimii înaintea Lui. Cu fiecare pas făcut în experiența noastră creștină, pocăința noastră va fi mai profundă.”⁷

Dragi frați și surori, ocazia este aici. Acum este timpul. Ceasul încercării zboară în grabă. Fie ca Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu să ne impresioneze adânc pe fiecare din noi pentru a lua aminte serios la sfatul Martorului Credincios de a „fi plini de râvnă și a ne pocăi” (Apocalipsa 3:19).

Referințe:

¹ *The Signs of the Times*, August 1, 1895.

² *Mărturii pentru predicatori*, p. 22, 23.

³ *In Heavenly Places*, p. 290.

⁴ *The General Conference Bulletin*, April 22, 1901.

⁵ *The Review and Herald*, August 2, 1881.

⁶ *Ibid.*, April 1, 1890.

⁷ *Faptele apostolilor*, p. 561

„Dacă aude cineva glasul Meu”

de S. Karvatski

24

Dumnezeu este sursa vieții, luminii și bucuriei pentru întregul univers.

Binecuvântările Sale bogate asemenea apei și luminii soarelui sunt revărsate cu generozitate asupra creaturilor Sale. De-a lungul ultimelor șase mii de ani, El a lucrat la realizarea planului Său măreț de răscumpărare pentru omenirea căzută. Marele sacrificiu al dragostei a fost făcut pentru a ne salva. Și special pe noi cei care trăim în ultima perioadă a istoriei acestui pământ, glasul Său ne cheamă, spunând: „Veniți la Mine” (Matei 11:28). Rugăciunea noastră către Dumnezeu este ca să putem auzi întotdeauna glasul Său care ne îndrumă pe calea adevărată a salvării. „Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul vorbește” (Isaia 1:2). Cine este interesat de auzirea vocii lui Dumnezeu astăzi? Multe voci vorbesc în lume. Ele încearcă să atragă atenția oamenilor, să câștige inima oamenilor. De aceea trebuie să discernem sursa acestor voci și să ascultăm de vocea lui Dumnezeu. Vocea Lui este singura care poate îndruma pe fiecare individual și ca biserică în întregime pe calea cea dreaptă. Domnul declară: „Iată calea, mergeți pe ea.” (Isaia 30:21).

Oriunde suntem, orice facem, întotdeauna ne vorbesc două

glasuri. În Grădina Edenului, Adam și Eva se bucurau de privilegiul nu numai de a auzi, dar și de a-L vedea pe Creatorul lor. Ei au auzit glasul Său binecuvântându-i și avertizându-i. Din nefericire, primii noștri părinți au căzut ascultând de vocea greșită – vocea lui Satan. Chiar și după căderea lor, vocea iubitoare a lui Dumnezeu a vorbit omenirii în diferite moduri: „Unde ești tu, Adam?”

„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11).

Pe de altă parte, vocea lui Satan este întotdeauna și ea prezentă, încercând să ne spună: „Hotărât, că nu veți muri” (Geneza 3:4). Chiar de la începutul istoriei omenirii, acest vrăjmaș viclean și-a continuat lucrarea ademenitoare.

Astăzi același vrăjmaș al sufletelor își folosește, încă, agenții în faptele sale sinistre de înșelăciune a omenirii. El L-a atacat pe Hristos Însuși cu îndrăzneală: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini... Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” (Matei 4:3, 9).

„Satana se apropie cu aceeași ispită de oameni, având mai mult succes cu aceștia decât a avut cu Hristos. Oamenilor le oferă împărăția acestei lumi, cu condiția să recunoască supremația lui. El

le cere să jertfească cinstea, să desconsidere conștiința și să se lase stăpâniți de egoism. Hristos îi invită să caute Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui; dar Satana îi urmărește și le spune: ‘Oricât ar fi de adevărate lucrurile despre viața veșnică, dacă vrei să ai succes în lumea aceasta, trebuie să-mi servești mie. Eu țin în mâna mea binele tău. Pot să-ți dau bogății, plăceri, onoruri și fericire. Ascultă sfatul meu. Nu te lăsa dus de idei ciudate, de cinste sau sacrificiu de sine. Calea ți-o pregătesc eu’. Astfel sunt rătăciți foarte mulți oameni.”¹

Cum putem deosebi glasul lui Dumnezeu de vocea lui Satan?

Glasul lui Dumnezeu în natură

Putem auzi glasul lui Dumnezeu în natură: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit.” (Psalmii 19:1-3).

„Prin natură și revelație, prin providența Sa și prin influența Spiritului Său, Dumnezeu ne vorbește.”²

„Dumnezeu ne-a unit inimile noastre cu El prin nenumărate dovezi în cer și pe pământ. În lucrurile naturii și în cele mai

adânci și mai tandre legături pământeste pe care inimile umane le pot cunoaște, El a căutat să ni Se descopere.”³

„El, în veacurile trecute, a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor, măcar că, drept vorbind, nu s-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer, și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug, și v-a umplut inimile de bucurie.” (Faptele Apostolilor 14:16, 17).

Totuși, deși sunt inspirate, aceste lucruri nu ne dau o cunoștință deplină despre dragostea lui Dumnezeu față de noi.

Dumnezeu vorbește prin Biblie

Dumnezeu ne vorbește din paginile Bibliei. Acesta este Cuvântul Său Sfânt – El descoperă voia Sa pentru noi. Acesta este glasul Său. Sfintele Scripturi pot da înțelepciune pentru mântuire prin credința care este în Hristos Isus. Cuvântul lui Dumnezeu este de ajutor și este necesar. El va fi o candelă pentru picioarele noastre, o lumină pe cărarea noastră. (Psalm 119:105).

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16). Isus S-a rugat lui Dumnezeu pentru acei care vor fi ucenicii Săi până la sfârșitul timpului: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17).

„Voia lui Dumnezeu pentru copiii Săi este descoperită în Biblie. Oriunde este studiată, în cercul familiei, în școală sau în biserică, toți trebuie să asculte în tăcere, cu o atenție plină de devoțiune, ca și când Dumnezeu ar fi prezent personal și le-ar vorbi.”⁴

Noi auzim glasul lui Dumnezeu prin Spiritul Profeteiei

Iosafat, unul dintre puținii regi credincioși din poporul lui Dumnezeu din vechime, a afirmat un principiu

important: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți, încredeți-vă în proorocia Lui, și veți izbuti.” (2 Cronici 20:20).

În timpul de acum biserica este într-un mare pericol pentru că cel rău „s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos, care este Spiritul Profeteiei.” (Apocalipsa 12:17; 19:10).

„Domnul dorește să vă avertizeze, să vă mustre, să vă sfătuiască prin mărturiile date și să întipărească în mintea voastră importanța adevărului din Cuvântul Său.”⁵

Dumnezeu ne vorbește prin Spiritul Sfânt

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30:21).

Spiritul Sfânt este un Învățător permanent, infailibil și divin (Ioan 14:16, 17). Dacă studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu ajutorul Spiritului Profeteiei și dacă-L căutăm pe Domnul în rugăciune și meditație, atunci Spiritul Sfânt ne va vorbi și ne va arăta care este calea pe care trebuie s-o urmăm. Dacă luăm aminte la glasul Spiritului Sfânt, atunci asemenea apostolului Pavel, vom face lucrarea lui Dumnezeu și vom umbla pe calea Lui.

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:14).

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4:30).

Dumnezeu ne vorbește prin îngeri

Dumnezeu ni se adresează prin cei trei îngeri din Apocalipsa

capitolul 14, spunându-ne că marele tribunal este stabilit în ceruri, unde este hotărât destinul fiecăruia din copiii Săi din toate timpurile. Ei ne spun că oamenii nu se tem de Dumnezeu nici nu-I dau slavă prin faptele lor, prin comportament, dietă, îmbrăcăminte și viață. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31).

Întreita solie îngerească ne avertizează în legătură cu pericolul de alipire la lume și de compromis nepermis cu statul și cu alte biserici care va avea ca rezultat apostazia și căderea.

Cel de-al treilea înger vorbește cu voce tare despre schimbările din doctrina Bibliei care au fost acceptate de majoritatea bisericilor creștine. El avertizează împotriva închinării la fiară și primirii semnelui fiarei – sabbatul fals – prima zi a săptămânii. Acest înger proclamă Sabbatul adevărat și sfințenia celor Zece Porunci și credința lui Isus: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ‘Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul miniei lui Dumnezeu’... Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:9, 10, 12).

“Mulți au atât de mult gunoi îngrămădit la ușa inimii lor, încât nu pot deschide ușa... Tot acest gunoi trebuie îndepărtat și apoi ei pot deschide ușa inimii și-L pot primi pe Mântuitor.”

26

Cel de-al treilea înger îndeplinește importanta lucrare de sigilare a copiilor lui Dumnezeu care trăiesc în acest veac. Solia Domnului a fost arătată în această viziune: „Am văzut cel de-al treilea înger. Îngerul meu însoțitor a spus: ‘Lucrarea lui este înfricoșătoare. Misiunea lui este îngrozitoare. El este îngerul care selectează grâul de neghină, și sigilează sau leagă grâul pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să preocupe întreaga minte, întreaga atenție.”⁶

Dumnezeu ni Se adresează prin îngerul din Apocalipsa 18, prin a cărui glorie este iluminat tot pământul. Această solie ne descoperă caracterul Domnului nostru Isus Hristos care se va reflecta în urmașii Săi în acest timp din urmă. Și aceasta include o ultimă chemare adresată tuturor sufletelor sincere de a ieși din Babilonul spiritual (confuzie) și de a fi separate (Apocalipsa 18:4) și de a se alătura rămășiței poporului Său.

Dumnezeu vorbește prin Martorul Credincios

Deasupra tuturor, în această ultimă perioadă a istoriei, glasul lui Dumnezeu se aude în special în solia Martorului Credincios către laodiceeni: Apocalipsa 3:14-20. Domnul declară limpede: „Știu faptele tale!”

Aici El vorbește despre starea bisericii, despre pericolele care o amenință și, de asemenea, El ne sfătuiește să ieșim din starea de căldicel a mulțumirii de sine și a îndreptăririi de sine.

„[Solia Martorului Credincios către laodiceeni] are scopul de a-I trezi pe cei din poporul lui Dumnezeu, de a le arăta cât sunt de decăzuți și de a-I conduce la o pocăință profundă, pentru a se putea bucura de prezența lui Isus și

a fi potriviți pentru marea strigare a celui de-al treilea înger.”⁷

Să luăm aminte cu seriozitate la apelul lui Hristos din Apocalipsa 3:20: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Ținând cont de aceasta, solul Domnului declară solemn: „Am văzut că mulți au atât de mult gunoi îngrămădit la ușa inimii lor, încât nu pot deschide ușa. Unii au de îndepărtat dificultăți dintre ei și frații lor. Alții au caractere rele, lăcomie egoistă, pe care trebuie să le îndepărteze pentru a putea deschide ușa. Alții au adus lumea înaintea ușii inimii lor, care o blochează. Tot acest gunoi trebuie îndepărtat și apoi ei pot deschide ușa inimii și-L pot primi pe Mântuitor.”⁸

„Spiritul vostru lumesc nu este înclinat spre a vă face să deschideți larg ușa inimii voastre împietrite la apelul lui Isus, care caută să intre acolo. Domnul slavei, care v-a răscumpărat prin sângele Său, a așteptat la ușa voastră, dar voi n-ați deschis-o larg, ca să-L poftiți să intre. Unii au deschis ușa puțin și au îngăduit să intre puțină lumină de la prezența lui Isus, dar n-au urat bun venit Vizitatorului ceresc. Nu exista loc pentru Isus. Locul care ar fi trebuit să fie rezervat pentru El, era ocupat cu alte lucruri.”⁹

„Satana caută continuu să învingă pe poporul lui Dumnezeu, dărâmand barierele care-l despart de lume. Israelul din vechime a fost ademenit la păcat atunci când s-a aventurat în asociere interzisă cu păgânii. În același fel este rătăcit și Israelul modern... Toți acei care nu sunt urmașii hotărâți ai lui Hristos sunt slujitorii lui Satana. În inima nerenăscută este iubire față de păcat și o dispoziție de a-l hrăni și a-l scuza. Dar în inima renăscută este ură față de păcat și o rezistență hotărâtă împotriva lui.”¹⁰

Mulți membri ai bisericii au devenit sclavii modei, imitând lumea și ascultând de vocea amăgitorului care spune: „Hotărât nu veți muri.” Dacă biserica imită obiceiurile lumii, ea devine asemănătoare cu lumea.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să evite distracțiile lumești. Noi nu trebuie să punem nimic rău înaintea ochilor și urechilor noastre. Programele de televiziune, filmele și utilizarea neadecvată a Internetului sunt un mare blestem în această generație. Aceste lucruri au ca rezultat distrugerea multor familii și degenerarea morală a tineretului nostru.

„Odată cu dezvoltarea afacerilor și cu lărgirea perspectivelor comerciale și ale manufacturii, se vede și o creștere a închinării în fața celor lumești.”¹¹

Păcat că mulți oameni vor rămâne în această stare laodiceană!

Maiestatea cerului îți cere cu umilință să-L onorezi și să-L lași să intre în casa ta. El îți promite binecuvântările Sale: „Iată, Eu stau la ușă și bat.” (Apocalipsa 3:20). El are locuințe cerești glorioase, El are bucuria vieții în locuințele cerești, și totuși stă umil la ușa inimii tale și-ți cere să-I deschizi ușa pentru a-ți da lumina Sa și pentru a te lăsa să te bucuri în slava Sa.

„De ce nu intră [Hristos]? Pentru că iubirea față de păcat a închis ușa inimii. Odată ce suntem de acord să renunțăm la păcat, să ne recunoaștem vina, bariera dintre suflet și Mântuitor este îndepărtată.”¹²

Unii pot întreba: „De ce răsună permanent această solie?” Pentru că voi nu v-ați pocăit pe deplin, pentru că nu trăiți cu totul pentru Hristos și El nu rămâne în voi! Când aruncați afară un idol din inimă, Satan a pregătit deja altul. Dacă nu vă consacrați pe deplin lui Hristos, dacă neglijați comuniunea zi de zi cu El, dacă nu-L faceți pe El sfătuitorul

vostru, veți vedea că inima voastră este deschisă gândurilor vicioase și este înclinată să slujească eului în loc de a-I sluji lui Dumnezeu.

Lucrarea Martorului credincios astăzi, așa după cum am menționat mai devreme, se aplică bisericilor și fiecărei persoane individual. El descoperă pericolele și înșelăciunile lui Satan care amenință biserica, precum coborârea standardelor clare ale lui Dumnezeu conținute în Biblie și în Spiritul Profetic, schimbarea adevărilor doctrinale, influența lumii, imitarea altor învățături populare, mândria și mulțumirea de sine.

„Dacă nu are loc o pocăință desăvârșită, dacă oamenii nu-și umilesc inima prin mărturisire și dacă nu primesc adevărul, așa cum este el în Isus, nicidecum nu vor intra în cer.”¹³

„Dumnezeu Își conduce poporul pas cu pas. Viața creștină este un marș și o bătălie continuă. Nu există nici un răgaz în afara acestui război. Nu rămânem biruitori asupra ispitelor lui Satana decât printr-un efort constant, neîncetat. Ca popor, noi triumfăm în tăria și limpezimea adevărului. Suntem pe deplin sprijiniți pe pozițiile noastre printr-un volum copleșitor de mărturii clare ale Scripturii. Lăsăm însă mult de dorit din punctul de vedere al umilinței biblice, răbdării, credinței, iubirii, tăgăduirii de sine, spiritului de veghere și de sacrificiu.”¹⁴

De ce ne sunt date atât de multe muștrări și instrucțiuni? Hristos ne spune: „Eu muștru și pedepsesc pe toți acei, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3:19). Avem încă posibilitatea de a deschide ușa inimii și de a-L primi pe Mântuitorul nostru: „Căci El zice: ‘La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.’” (2 Corinteni 6:2).

El așteaptă să deschidem inima noastră și să spunem: „Rămâi cu noi!”

„Nici un om nu poate scoate singur relele care au pus stăpânire pe inima lui. Numai Hristos poate curăți templul sufletului.”¹⁵ Isus spune: „căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5).

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin el însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău.

În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația lumii.”¹⁶

„Te întreb: ‘Cum să rămân în Hristos?’ În același fel în care L-ai primit prima dată. ‘Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El. ‘Și cel neprihănit va trăi prin credință’ (Coloseni 2:6; Evrei 10:38). Tu te-ai predat lui Dumnezeu pentru a fi cu totul al Lui, pentru a-I servi și pentru a-L asculta și L-ai luat pe Hristos ca Mântuitor al tău. Tu nu poți răscumpăra singur păcatele tale și nu-ți poți schimba inima; dar dăruindu-te lui Dumnezeu, crezi că El a făcut toate acestea de dragul lui Hristos pentru tine. **Prin credință** devii al lui Hristos și prin credință crești în Hristos – dăruind și primind. Trebuie să dăruiești tot – inima ta, voința ta, serviciile tale – **dăruiește-te** pe tine însuși Lui și ascultă de toate cerințele Lui; și trebuie **să primești totul** – Hristos, plinătatea tuturor binecuvântărilor, pentru a rămâne în inima ta, pentru a fi puterea ta, neprihănirea ta, ajutorul tău veșnic – pentru a-ți da putere să ascuți.”¹⁷

Dragi prieteni! Astăzi avem nevoie nu doar de o cunoaștere a

adevărului. Marea noastră nevoie astăzi este de a fi născuți din nou: „Drept răspuns, Isus i-a zis: ‘Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu’.... Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’” (Ioan 3:3, 7).

Astăzi Hristos bate la ușa inimii noastre, dar va veni timpul când oamenii vor bate și vor striga: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” (Matei 7:22).

„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: ‘Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie’ (Evrei 3:7, 8).

În curând timpul de încercare, timpul ocaziilor se va sfârși. Curând porțile cerești se vor deschide pentru copiii lui Dumnezeu și ei vor auzi, asemenea celui mai frumos imn de slavă, cuvintele de binecuvântare ale Regelui: „Veniți, binecuvântați Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” (Matei 25:34).

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze! Fie ca Dumnezeu să ne ajute să auzim întotdeauna vocea Sa și să luăm în considerare chemarea Sa! Amin.

Referințe:

¹ Hristos Lumina Lumii, p. 130.

² Calea către Hristos, p. 93(engl.).

³ Ibid., p. 10.

⁴ Testimonies, vol. 5, p. 84.

⁵ Ibid., vol. 2, p. 605.

⁶ Experiențe și viziuni, p. 118(engl.).

⁷ Testimonies, vol. 1, p. 186.

⁸ Ibid., p. 143.

⁹ Ibid., vol. 2, p. 216.

¹⁰ Marea luptă, p. 508.

¹¹ Ibid., p. 376, 377.

¹² Selected Messages, bk. 1, p. 325.

¹³ Testimonies, vol. 8, p. 250.

¹⁴ Ibid., vol. 3, p. 253.

¹⁵ Hristos Lumina Lumii, p. 161.

¹⁶ Ibid., p. 324.

¹⁷ Calea către Hristos, p. 69, 70(engl.).

[Sublinieri adăugate.]

„Celui ce va birui”

de David Zic

28

Ce a mai rămas de biruit? Din ce motiv după ce este explicat atât de limpede laodicienilor căldicei ceea ce trebuie să facă pentru salvarea lor, ultima parte a soliei (Apocalipsa 3:21, 22) spune „celui ce va birui”? Nu va accepta fiecare din cei care vor auzi prețioasa solie din versetele precedente chemarea „Martorului Credincios și Adevărat”?

Domnul Însuși răspunde acestei întrebări: „Mulți sunt chemați, dar puțini aleși” (Matei 22:14). „Vă spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea.” (Luca 13:24). „Strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7:14).

Cu siguranță, după ce vor înțelege că au „sindromul laodicean”, mulți vor cumpăra de la Hristos „aur”, „haine albe” și „alifie pentru ochi” pentru că „dragostea adevărată aduce pocăință din inimă.” Ei știu că „dacă aude cineva glasul Meu” speranța lui sau a ei pentru mântuire este sigură. Am studiat deja aceste lucruri și este atât de limpede. Cu toate acestea, solia spune că numai câțiva vor „birui” chiar după auzirea acestor minunate promisiuni.

Atunci ce împiedică pe cineva să devină „biruitor”, chiar și după auzirea adevărului prezent? Și ce răsplată vor primi cei care vor fi biruitori în perioada Laodicea?

Identificați problema

Pentru a fi biruitori pe deplin în această perioadă a Laodiceei, trebuie să vedem ce avem de biruit. Punând această întrebare grupurilor tinere din întreaga lume, am auzit adesea aceleași răspunsuri: trebuie să biruim păcatul, trebuie să biruim pe diavolul, trebuie să biruim obiceiurile rele și așa mai departe. Și în timp ce, toate aceste lucruri sunt teoretic adevărate, noi nu le vom birui niciodată dacă îngăduim cel mai mare vrăjmaș pe care-l avem.

„Eul este cel mai mare vrăjmaș al nostru și zi de zi fiecare trebuie să depună eforturi pentru a birui.”¹

Am studiat aceste minunate solii. Dar examinându-ne într-adevăr inima noastră, care este starea în care ne aflăm? „Inima este nespuse de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Dar cum este posibil acest lucru? Citesc articolele precedente și înțeleg starea mea, nevoia mea de aur spiritual, de alifie pentru ochi, de haine albe și de pocăință. Și aud glasul Domnului chemându-mă. Așa că ce mă împiedică de a atinge starea de biruitor?

Oricât de ciudat ar părea, doar un cuvânt mă desparte de victoria biruitorului: acest cuvânt este „eu”. „Sfințirea nu este lucrarea unei clipe, a unei ore, a unei zile, ci a unei vieți întregi. Ea nu este dobândită printr-o fericită străfulgerare a sentimentelor, ci este rezultatul unei **continue morți față de păcat** și al unei neîntrerupte trăiri pentru Hristos.”²

Cea mai mare amăgire în care mulți vor cădea este de a accepta adevărul prezent, dar de a nu se preda pe deplin lui Hristos. „De aceea, voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, **măcar că le știți**, și sunteți tari în **adevărul prezent**.” (2 Petru 1:12 - engl.)

„Solia către biserica Laodicea este aplicabilă tuturor celor care au avut mare lumină și multe ocazii și totuși nu le-au prețuit.”³

Pași de decădere

Lumea este împărțită numai în două grupe - copiii lui Dumnezeu și cei răi: „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.” (1 Ioan 5:19).

Motivul pentru starea generală a rătăcii din această lume este exprimat prin aceste cuvinte: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, **pentru că nu L-a cunoscut nici pe El**.” (1 Ioan 3:1).

Pentru a ne elibera din starea laodiceană și pentru a deveni biruitori trebuie să-L cunoaștem pe El; să-L cunoaștem pe Hristos. Dar nu putem avea experiență cu Hristos în timp ce suntem în părtășie cu această lume. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.” (1 Ioan 2:15). „Suflete precurvar! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4:4).

Pentru a ne elibera din starea laodiceană și pentru a deveni biruitori trebuie să-L cunoaștem pe El”; să-L cunoaștem pe Hristos.

Găsim în mod clar acești pași ai decăderii în experiența lui Balaam (Numeri 22). Ca profet, Balaam cunoștea adevărul. În confruntarea cu ispita (versetele 6, 7), el trebuia să-i alunge imediat pe cei care au adus-o. Dar în loc de a face aceasta, el a încercat să facă un compromis cu păcatul (versetul 8). Propriile lui dorințe egoiste l-au împiedicat de a rezista ispitei și de a avea o experiență deplină cu Domnul.

„Sunt unii care se pare că totdeauna caută Mărgăritarul ceresc. Dar ei nu abandonează, nu părăsesc cu totul vechile lor obiceiuri rele. Ei nu mor față de sine, pentru ca Domnul Hristos să poată trăi în ei... Ei n-au ajuns să biruiască ambiția nesfântă și iubirea lor pentru plăcerile păcatului. Ei nu și-au luat crucea și n-au urmat Domnului Hristos pe calea renunțării de sine și a sacrificiului. Aproape creștini, dar nu pe deplin creștini, deși par a fi aproape de împărăția cerurilor, ei nu vor putea intra în ea. Aproape, dar nu pe deplin mântuit, înseamnă a fi nu aproape, ci cu totul pierdut.”⁴

Experimentând crucea

Chiar dinainte de experiența de la Calvar, Hristos le-a spus ucenicilor Săi că dacă doreau să devină biruitori, trebuia să aibă experiența crucii. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.” (Luca 9:23). Ce înseamnă să-ți iei crucea?

În timpul lui Hristos crucea avea un singur scop: de a-l pedepsi pe călcătorul de lege printr-o moarte umilitoare. A lua crucea zilnic înseamnă a muri zilnic față de eu. „În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru.” (1 Corinteni 15:31 - engl.)

Această experiență ne conduce la punctul unde ne putem da eul la o parte și-L putem lăsa pe Hristos să preia conducerea. „Cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Coloseni 1:27).

„Când ne predăm lui Hristos, inima noastră este unită cu inima Lui, voința este contopită cu voința Lui, mintea devine una cu mintea Lui, gândurile noastre sunt aduse în supunere față de El; noi trăim viața Lui.”⁵

Nu putem deveni biruitori prin noi înșine. „Este **imposibil** să scăpăm prin noi înșine, din prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. ‘Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul’ (Iov 14:4). Căci ‘umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună’ (Romani 8:7). Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești; toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. **Această putere este Hristos.** Numai harul Său poate să învieze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire.”⁶

Lucrul adevărat

Când te vei preda cu adevărat lui Hristos, vei avea o experiență reală în lucrurile lui Dumnezeu.

Religia încetează să fie un exercițiu de activitate și devine, în schimb, o experiență cu Mântuitorul. Până acum nu am fost gata de a experimenta bucuria promisiunii făcute biruitorului din perioada Laodiceei. „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu de scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3:21).

Capacitatea de a birui ispita este făcută reală când noi ne predăm pe deplin lui Hristos. „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, **Eu am biruit lumea.**” (Ioan 16:33).

„Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.” (Apocalipsa 17:14).

„Viața noastră trebuie să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Noi trebuie să-L cunoaștem în mod personal pe Hristos. Numai atunci putem să-L reprezentăm bine în fața lumii. Să se înalțe constant rugăciunea: ‘Doamne, învață-mă cum să lucrez așa cum ar lucra Isus, dacă El ar fi în locul meu’. Oriunde am fi, ar trebui să lăsăm lumina noastră să strălucească în fapte bune spre slava lui Dumnezeu. Acesta este marele și importantul interes al vieții noastre.”⁷

„Numai prin cunoașterea lui Hristos Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Trimisul lui Dumnezeu îi cheamă pe toți pentru a asculta aceste cuvinte. Ele sunt cuvintele lui Dumnezeu și toți trebuie să le dea atenție; pentru că ei vor fi judecați pe baza lor. A-L cunoaște pe Hristos ca salvator înseamnă a fi însuflețit prin cunoștințe spirituale, a

Odată ce vă hotărâți să vă supuneți lui Hristos, El va începe să reverse asupra voastră darurile Sale deosebite.

îndeplini cuvintele Sale. Fără aceasta, orice altceva este lipsit de valoare.

Hristos a venit în această lume pentru a-L descoperi pe Tatăl. Câtă răbdare, câtă tandrețe compătimitoare, câtă compasiune divină, câtă putere în realizarea scopului a manifestat El! El nu a căzut, nici nu S-a descurajat. El a fost întruchiparea purității și dragostea Sa a fost fără egal. La fiecare pas a dat dovadă de lepădare de sine și sacrificiu de sine. Prin moartea Sa, El a fost descoperitorul împăcării între Dumnezeu și om. Prin luarea naturii noastre, El S-a legat de noi de-a lungul veacurilor nesfârșite. El este reprezentantul și capul nostru. El reprezintă neamul nostru înaintea lui Dumnezeu, purtând încă și pentru totdeauna umanitatea omenirii. El pledează înaintea Tatălui pentru neprihănirea desăvârșită a tuturor celor ce-L acceptă.

Hristos ne cheamă să ascultăm cuvintele Sale, pentru ca să-L cunoaștem. 'Cine are urechi de auzit, să audă.' (Luca 14:35). Nu trebuie să auzim cum au făcut cei despre care au spus apostolii: 'Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.' (Evrei 4:2). Acei care ascultă spre mântuire sunt cei care ascultă în credință și care fac eforturi serioase cu privire la lucrurile pe care le-au auzit, ca nu cumva să alunece vreodată.⁸

„Sfințirea este la îndemâna tuturor celor care se străduiesc s-o înfăptuiască prin credință iar nu prin faptele lor bune, ci prin meritele lui Hristos. Puterea dumnezeiască este oferită fiecărui suflet care se luptă să câștige biruință asupra păcatului și a lui Satan.”⁹

„Cel care stă cel mai aproape de Hristos va fi acela care a bătut mai din plin din spiritul Său de sacrificiu de sine plin de iubire - iubire care 'nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău' (1

Cor. 13:4,5) - iubirea aceasta a făcut pe ucenic cum a făcut și pe Domnul nostru să dea totul, să trăiască, să lucreze și să se sacrifice chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii.”¹⁰

Răsplătirile biruitorului „ales și credincios” pot fi împărțite în două categorii: 1) răsplătiri imediate și 2) răsplătiri în viitor.

Răsplătiri imediate

Odată ce vă hotărâți să vă supuneți lui Hristos, El va începe să reverse asupra voastră darurile Sale deosebite. Apostolul Pavel descrie pe scurt, în epistola sa către Romani, răsplătirile credinciosului:

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.” (Romani 5:1-4).

Prima răsplată este pacea, lipsa căreia este cunoscută în limba noastră modernă ca stres. Legătura cu Hristos îți va aduce pace. Prin credință vei avea acces la harul Său. Al doilea dar pe care îl primim imediat este răbdarea de a face față greutăților vrăjmașului. Aceasta ne va da o experiență pozitivă. Și, în final, vom fi capabili să experimentăm astăzi o slabă licărire a speranței pe care o vom avea în viitor.

„Dorim **astăzi** o experiență personală, individuală. **Astăzi, dorim ca Hristos să rămână cu noi.** După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, la fel Fiul omului avea să fie înălțat, pentru ca noi să putem privi și să trăim. Este numai un plan de mântuire. Nu există decât

un singur proces prin care sufletul poate fi vindecat de rănile sale. Priviți la Omul Calvarului.”¹¹

Poți avea această răsplată astăzi! Poți fi astăzi un biruitor! Nu trebuie să aștepti să experimentezi bucuriile mântuirii în viitor. Poți începe să experimentezi aceste lucruri astăzi. Cu cât vom veni mai aproape pentru a avea această experiență minunată de supunere înaintea lui Hristos, lucrurile acestei lumi vor pierde farmecul lor ispititor.

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? ... Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:35, 37).

„Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.” (1 Ioan 5:4).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

„Biblia și numai Biblia trebuie să fie singura regulă a credinței noastre. Aceasta este o frunză din pomul vieții și mâncând-o prin primirea ei în mințile noastre, vom deveni puternici pentru a face voia lui Dumnezeu. Prin caracterele noastre asemenea lui Hristos vom arăta că noi credem cuvântul, că rămânem la Biblie ca singurul ghid spre cer. Așa că vom fi epistole vii, știute și citite de toți oamenii, purtând o mărturie vie a puterii adevăratei religii.

Dacă nu primim religia lui Hristos hrănindu-ne din cuvântul lui Dumnezeu, nu vom avea dreptul de a intra în cetatea lui Dumnezeu. Trăind cu hrană pământească, educându-ne gusturile în a iubi lucrurile lumești, nu

vom fi potriviți pentru curțile cerești; nu vom putea aprecia puritatea izvorului ceresc. Vocile îngerilor și muzica harfelor lor nu ne vor satisface. Știința cerului va fi un mister pentru mințile noastre. Trebuie să flămânzim și să însetăm după neprihănirea lui Hristos; trebuie să fim modelați și schimbați după influența harului Său transformator, încât să putem fi pregătiți pentru societatea îngerilor cerești.

Niciodată nu vom putea obține sau practica religia lui Hristos singuri, pentru că inimile noastre sunt nespuse de înșelătoare; dar Isus Hristos, Marele Medic al sufletelor, cel care cu o îndemânare fără greșală poate citi inima omului mai bine decât poate omul însuși, ne-a arătat cum putem fi curățiți de păcat.¹²

Nu așteptați pentru a avea o experiență cu Hristos în ceruri. Va fi prea târziu. Experimentați astăzi și începeți să primiți răsplătiri imediat.

Răsplătiri în viitor

Având deja experiența păcii, bucuriei și speranței pe acest pământ, vei fi pregătit să primești toate răsplătirile biruitorului.

Ca biruitor în perioada laodiceei ai dreptul la șase mari răsplătiri:

1. Să fii cruțat de ultimele șapte plăgi care vor veni asupra pământului (Apocalipsa 3:10).
2. Să primești un nume nou când va veni Hristos (Apocalipsa 2:17).
3. Să mănânci direct din pomul vieții (Apocalipsa 2:7).
4. Stăpânire asupra neamurilor (Apocalipsa 2:26).
5. Acces în templul din ceruri (Apocalipsa 3:12).
6. Să petreci veșnicia cu Hristos (Apocalipsa 3:21).

„În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită ‘o patrie’ (Evrei 11:14-16). Acolo, păstorul ceresc Își conduce turma la izvoare de apă vie. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi precum cristalul, și, pe malul lor, pomi unduind își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumpărării Domnului. Acolo câmpiile întinse se continuă cu coline pline de frumusețe, iar munții lui Dumnezeu își înalță crestele înalte. Pe acele câmpii pașnice, lângă izvoarele pline de viață, poporul lui Dumnezeu, multă vreme pelerin și rătăcitor, va găsi un cămin.”¹³

„Acolo, cei mântuiți vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți. Dragostea și simpatia pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet își vor găsi acolo exercitarea cea mai curată și cea mai

plăcută. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc ‘întreaga familie din cer și de pe pământ’ (Efeseni 3:15) - acestea contribuie la fericirea celor răscumpărați.”¹⁴

„Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, cresc și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii Îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în marea luptă cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harpele de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă.”¹⁵

„Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3:1-4).

Referințe:

- ¹ *The Signs of the Times*, August 26, 1897.
- ² *Istoria Faptelor Apostolilor* [Sublinieri adăugate], p. 560.
- ³ *The Faith I Live By*, p. 306.
- ⁴ *Parabolele Domnului Hristos*, p. 118.
- ⁵ *Ibid.*, p. 312.
- ⁶ *Calea către Hristos*, p. 18.
- ⁷ *Testimonies*, vol. 6, p. 121.
- ⁸ *The Signs of the Times*, January 27, 1898.
- ⁹ *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 908.
- ¹⁰ *Faptele Apostolilor*, p. 543.
- ¹¹ *The Review and Herald*, April 9, 1889.
- ¹² *Ibid.*, May 4, 1897.
- ¹³ *Marea luptă*, p. 675.
- ¹⁴ *Ibid.*, p. 677.